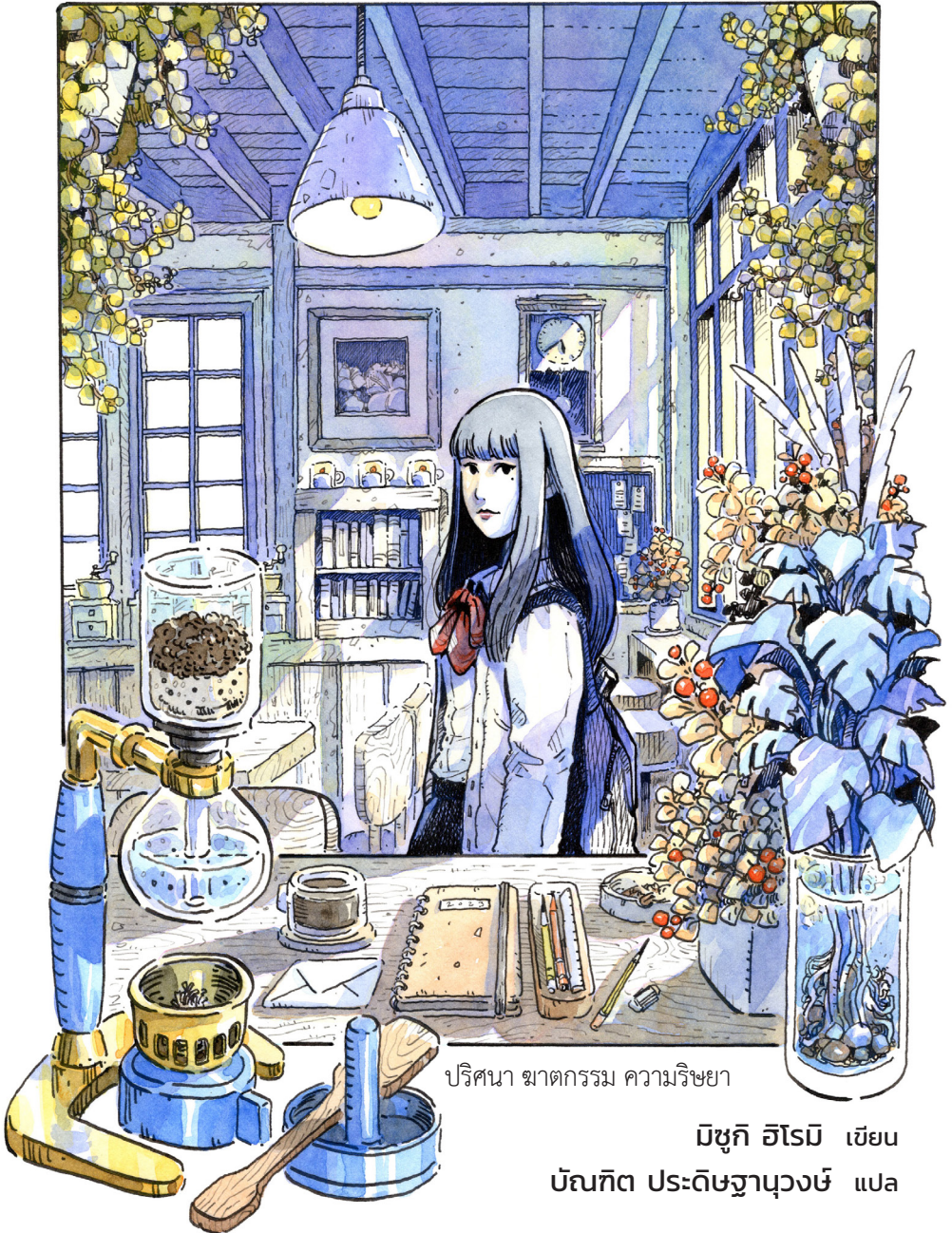

だからあなたは殺される

เพราะอย่างนี้คุณถึงถูกฆ่า

ปริศนา ฆาตกรรม ความริษยา

มิซูกิ ฮิโรมิ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐาบุงษ์ แปล

เพราะอย่างนี้คุณถึงถูกฆ่า
だからあなたは殺される

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

มิซูกิ ฮิโรมิ เขียน
บันทึกต ประดิษฐานุงงษ์ แปล

เพราะอย่างนี้คุณถึงถูกฆ่า

I มาซาโยชิ

ชิโอะซากิ มาซาโยชิ ออกจากหอพักตำรวจโสด เพื่อมาอยู่กับน้องสาว “อยู่ห้องนี้ได้จริงๆ หรือ ห้องนี้คือห้องแบบที่มีเรื่องลงในเว็บไซต์ลับ เฉพาะในเน็ตไม่ใช่หรือ” น้องสาวพูดด้วยเสียงกังวล

ยู ผู้เป็นน้องสาวถามคำถามนี้ที่ครั้งแล้วนะ มาซาโยชิรู้สึกขำ เว็บไซต์ลับเฉพาะที่ว่าหมายถึง เว็บไซต์ที่ให้ข้อมูลสังหาริมทรัพย์ที่เคยเกิดเหตุสะเทือนขวัญ เช่น มีคนตาย ที่เรียกกันว่าบ้านที่มีปัญหาทั้งหลาย เมื่อลองเข้าเว็บไปดูเล่นๆ ก็เห็นมีจุดหลายจุดอยู่บนแผนที่ พอดคลิกชื่อสถานที่ที่ชื่อว่าโมริเฮตต์ ก็มีข้อความว่า ห้องหมายเลข 301 โมริเฮตต์ หมู่ที่...ตำบล... เมืองทาจิกาวะ กรุงโตเกียว ผู้หญิงอายุ 50 เศษแฉวนคอตาย

มาซาโยชิประหลาดใจว่า ใครกันที่ให้ข้อมูลกับเว็บไซต์แบบนี้ แต่เคยได้ยินว่า คนบ้านใกล้เรือนเคียงงใจเขียนเพื่อให้อันตรายไม่ใช่บ้านของ

ตน เพราะเกรงว่าบ้านจะราคาตก ซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าใจได้ กรณีของแม่ มีข่าวลงหนังสือพิมพ์เพียงสั้นๆ ไม่กี่บรรทัด แต่ไม่ได้บอกชื่ออะพาร์ตเมนต์

ห้องขนาดสองห้องนอนพร้อมห้องอาหารและห้องครัวแห่งนี้ เป็นบ้านของแม่ โมจิตะ อากิโกะ กับยู มาซาโยชิเข้ามาอยู่ด้วย หลังจากเหลือยูคนเดียว ทั้งนี้ก็เพราะยูยังเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ห้า

“ฉันไม่ว่าอะไรหรอกนะ การจะย้ายบ้านก็เสียเงินเปล่า ฉันมีของติดตัวนิดเดียว ให้ฉันย้ายมาอยู่ที่นี่จะเป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุดแล้ว”

“ที่พูดนะหมายถึงแค่บ้านอย่างเดียว แต่ห้องนี้ด้วย จะดีหรือ แม่ก็...ตรงนี้เลยนะ”

“หมายถึงจะให้สลับห้องกันหรือ แต่ห้องยูอยู่ด้านทิศใต้เนี่ย จะให้เปลี่ยนก็เกรงใจ เพราะยูอยู่บ้านมากกว่านะ”

“จะให้ฉันอยู่ทางทิศเหนือก็ได้ เพียงแต่มานหน้าต่างห้องฉันสี่ชมุพขนาดหน้าต่างก็ไม่เท่ากัน จะเอามานมาเปลี่ยนกับห้องนี้ก็ไม่ได้เสียด้วย”

ทำไมไม่คิดซื้อมานหน้าต่างมาเปลี่ยนนะ มาซาโยชิคิด แต่ถ้าเขาถาม ก็ต้องกลับไปเริ่มต้นคุยกันใหม่อีก เลยแสร้งหัวเราะว่าสื่อนั้นคงไม่ไหว

“ฉันก็ลงมือได้” มาซาโยชิพูดเสียงห้วน เพราะคิดว่าการทำตัวเป็นกันเอง จะทำให้น้องสบายใจ เขากางถุงพลาสติก แล้วโยยเครื่องสำอางกับของกระจุกกระจิกที่อยู่บนชั้นวางของเล็กๆ ใส่เข้าไป

“จะทิ้งทั้งหมดเลยหรือ” ยูถามเสียงเคียด

คุณแม่เพิ่งเสียไปได้ 10 วัน จะเร็วไปไหมนะ มาซาโยชิชะงักมือที่ถือถุง แต่ถ้าไม่รีบลิ้มและทำใจให้ได้ ยูอาจจะไม่ลิ้มความโศกเศร้า ยูเอาแต่ร้องไห้ตลอดงานศพและงานทำบุญ 7 วัน ซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าใจได้ แต่หลังจากนั้นก็ยังสะอึกสะอื้นทุกครั้งทีเห็นอะไรชวนให้คิดถึง แล้วยังบอกว่าไม่อยากจะไปโรงเรียน อันที่จริง บางวันยูก็โดดเรียนโดยอ้างว่าไม่สบาย

“ยูอยากได้อะไรก็เก็บไว้สิ ส่วนเครื่องเรือนเราก็นำไปใช้ต่อ”

“ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอก แต่ฉันเป็นคนเอาเครื่องเรือนนั้นให้แม่ขออะ”

“จะเอาไปทำอะไร ก็มันไม่ได้ผลไมใช่หรือ จะเอาไปทำอะไรได้”

“ไม่เกี่ยวกับอธิษฐานแล้วได้ผลหรือไม่ได้ผล แต่ต้องเอาเครื่องรางไปคืนศาลเจ้านะ ทิ้งไม่ได้”

มาซาโยชิตคิดว่ายูจะร้องไห้อีก แต่เธอแค่ทำหน้าเบ้ เป็นอนหน้าไป เขา ยังไม่ค่อยคุ้นกับยู เพราะไม่ได้พบกันตั้งสิบปี

อากิโกะ แม่ที่จากกันไปเมื่อ 10 ปีก่อน กลับมาพบกันอีกครั้งในสภาพเป็นศพแล้ว ช่วงเย็นของวันที่ 4 กันยายน มีคนโทร 110 แจ้งตำรวจเจ้าหน้าที่กลุ่มอาชญากรรมร้ายแรง กองสืบสวนปราบปรามอาชญากรรม สถานีตำรวจทาจิกาวะ และเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานไม่กี่คนเข้าห้องมาตรวจตราในตอนเช้า แต่ตอนนั้นมาซาโยชิไม่ได้เข้าเวร

คนที่แจ้งเข้ามาเป็นผู้หญิงชื่อทากิโต อาศัยอยู่ชั้น 2 ห้อง 202 เห็นว่าทากิโตร้องไห้ร้องไห้จนเจ้าหน้าที่ศูนย์บัญชาการกรรการสื่อสารตามะต้องลำบากกว่าจะฟังข้อมูลที่จำเป็นรู้เรื่อง อะพาร์ตเมนต์ 4 ชั้น 16 ห้องนี้มีบันไดคั่นระหว่างสองห้องที่ติดกัน บ้านทากิโตซึ่งอยู่เยื้องไปด้านข้างของบ้านโมจิตะ เป็นครอบครัวสามีภรรยาหนุ่มสาวกับลูกอายุ 4 ขวบและ 3 ขวบ นอกจากจะใช้บันไดร่วมกันแล้ว ครอบครัวนี้ก็ไม่มีจุดร่วมอะไรกับอากิโกะที่อายุ 53 หรือกับยูซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมปลายเลย แต่ด้วยความที่ยูเคยเล่นกับลูกของบ้านนั้น จึงเริ่มสนิทกันตั้งแต่ราวครึ่งปีก่อน ตอนอากิโกะเข้าโรงพยาบาล ยูก็ได้ฟังพาพวกเขา เข้าวันนั้น แม่ไม่ยอมตื่นสักที ยูไปดูที่ห้องก็พบว่าแม่ตายแล้ว ยูไปเคาะห้องของทากิโต อากิโกะเป็นมะเร็งรังไข่ ลามไปถึงตับและปอด อย่างมากก็อยู่ได้อีกไม่ถึงครึ่งปี หมอจึงแนะนำให้พิจารณาเข้ารับการดูแลแบบประคับประคองในระยะสุดท้าย

“โทเนอรันนั้นยังใช้ไม่หมด ต้องเทโทเนอรทิ้งก่อนทิ้งขวดนะ” ยูเตือนมาซาโยชิที่กำลังเก็บขยะ ตั้งแต่อากิโกะล้มป่วย ยูก็ดูแลงานบ้านจนคล่องแคล่วราวกับแม่บ้านแม่เรือน

“ขอโทษ ขอโทษ ยูช่วยดูในตู้ด้วยนะ แล้วแบ่งเป็นสามกลุ่ม จะใช้

เอง เอาไปขายร้านของเก่า หรือจะทิ้ง”

“ไม่มีของที่ขายได้หรอก”

“กีโมโนล่ะ มีที่ชุด มีแบบแขนสั้นแล้วมีลวดลายที่ชาย มีโอบิที่สีสัน
สะดุดตาบ้างไหม”

“ขายไปนานแล้ว แต่เหมือนจะไม่ได้เงินเท่าไร”

“จั้นหรือ” มาซาโยชิพูด

ชีวิตของแม่ลูกคู่นี้ดูจะลำบากมากกว่าที่คิด ทั้งประกันสุขภาพของ
อากิโกะ และประกันการศึกษาของยูก็ยกเลิกสัญญาไปกลางคัน มาซาโยชิ
จึงต้องออกค่างานศพให้ ตู้อันซึกิใหญ่ตรงหน้าแม้จะมีรอยบ้าง แต่วัสดุเป็น
ไม้ธรรมชาติดูแข็งแรง มาซาโยชิจำได้ว่าเป็นเครื่องเรือนตอนแม่ออกเรือน
แต่ตู้ในห้องของยูเป็นตู้แบบสำหรับเด็ก ทรงเตี้ยทำด้วยไม้อัดเนื้อบางทาสี
ชมพู อากิโกะคงซื้อให้ใหม่หลังจากหย่ากับสามี แล้วกลับไปอยู่บ้านเกิด

พ่อแม่หย่ากันตอนมาซาโยชิอายุ 16 ปี ส่วนยูแค่ 6 ขวบ ทั้งสองเกิด
ช่วงฤดูใบไม้ผลิ เมื่อเปิดเทอมใหม่ก็อายุเพิ่มอีกคนละปี ถึงที่สุด ก็ต้องรับ
แรงทำเอกสารต่างๆ เพื่อให้ยูเปลี่ยนนามสกุลเสร็จก่อนขึ้นชั้นประถม แล้ว
เข้าโรงเรียนแถวบ้านเกิดของอากิโกะ

มาซาโยชิทำใจไว้แล้ว ตั้งแต่ถูกถามว่าจะไปอยู่กับใคร แต่วันหนึ่ง
หลังกลับจากทำกิจกรรมชมรม เครื่องเรือนในบ้านก็หายไป เขางงจัน ใน
ห้องนั่งเล่นและห้องอาหารขนาดราวยี่สิบสี่เหลี่ยมผืนผ้า โต๊ะหน้า
โซฟาหายไป ชั้นวางถ้วยชามก็ไม่อยู่ เหลือแต่ถ้วยชามสุขุมอยู่ในกล่อง
กระดาษ นี่เป็นฝีมือของโยอิจิโร พ่อของมาซาโยชิกับยู เขาส่งของทุกอย่าง
ที่อากิโกะนำติดตัวมาตอนแต่งงานคืนทั้งหมด เพราะชุดโต๊ะกินข้าวก็หายไป
วันนั้นโยอิจิโรจึงออกไปกินข้าวนอกบ้าน ส่วนมาซาโยชิต้องเอาบะหมี่
ถ้วยเข้าไปกินในห้องนอน เครื่องเรือนในห้องของมาซาโยชิดูเหมือนจะเป็น
ของที่พ่อซื้อด้วยเงินเดือนของตน จึงไม่มีอะไรหายไป

สาเหตุของการหย่าคือ นิสัยเข้ากันไม่ได้ แต่มาซาโยชิรู้ว่าสาเหตุอยู่

ที่พ่อ โยอิจิโรเป็นคนจู้จี้ เข้มงวด จองหอง เอาใจยาก แล้วยังเคยนอใจแม่หลายครั้งด้วย จะไปโกรธผู้หญิงหาकिनทำไม มาซาโยชิเคยได้ยินพ่อพูดจาตำหนิแบบนั้น เมื่ออาากิโกะสุขภาพทรุดโทรมหลังคลอดยู แต่โยอิจิโรก็ไม่เคยอ่อนโยนลง มาซาโยชิซึ่งเป็นนักเรียนประถมยังต้องคอยเปลี่ยนผ้าอ้อมและอาบน้ำให้ยูแทนอาากิโกะ มาซาโยชิคิดว่านั่นน่าจะเป็นจุดเริ่มต้น กระนั้นอาากิโกะก็ยังใช้เวลาติดอยู่หลายปีว่าจะหายหรือไม่

เหตุผลที่มาซาโยชิเลือกอยู่กับพ่อก็สามข้อ ข้อแรกเพราะยูเลือกแม่ ข้อที่สองเพราะโยอิจิโรบร่ำไว้ให้มาซาโยชิซึ่งเป็นผู้ชายอยู่กับเขา และข้อที่สาม มาซาโยชิซึ่งหมกมุ่นกับยูโดยังไม่คิดจะเปลี่ยนสภาพแวดล้อม ถ้าอยู่กับพ่อก็ยังเล่นยูโดต่อไปได้ จะได้เข้ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงด้านยูโด และช่วงนั้นก็มีความหวังว่าอาจจะไปถึงโอลิมปิก เหตุผลสุดท้ายทำให้เขารู้สึกผิด จึงลังเลที่จะติดต่อกับอาากิโกะและยู ได้แต่นึกแก้ตัวว่างานยุ่งเพราะแม่ไม่อยู่ อันที่จริงเขาก็ยุ่งวุ่นวายกับยูโดและการเรียนอยู่ทุกวัน ไม่ค่อยมีเวลานึกถึงแม่กับน้องสาว คิดเอาเองว่าการไม่มีข่าวคราวก็แสดงว่าทั้งสองสบายดี

ยูบอกว่า เมื่อพ่อแม่หย่ากันแล้ว เธอไปอยู่กับแม่และยายที่บ้านเกิดของแม่ ส่วนตาเสียไปตั้งแต่ยูยังไม่เกิด แต่ก็มีเงินเก็บและเงินบำนาญสำหรับครอบครัว อีกทั้งอาากิโกะก็มีงานทำ ทว่า สามปีก่อน ยายเสียชีวิต ไม่มีเงินพอจ่ายภาษีมรดก จึงต้องขายบ้าน เงินที่เหลือก็แทบไม่พอเป็นค่าย้ายบ้าน ไม่นานอาากิโกะก็ป่วย ต้องทยอยใช้เงินเก็บและอาศัยเงินที่โยอิจิโรโอนมาเป็นค่าเลี้ยงดูยู มาซาโยชิไม่รู้เรื่องนี้ แต่ยูบอกว่าเคยขอให้ช่วยเพิ่มเงินค่าเลี้ยงดู แต่โยอิจิโรปฏิเสธ เมื่ออาากิโกะเสียชีวิตแล้ว โยอิจิโรก็ยังคงปฏิเสธที่จะรับดูแลยู

อาากิโกะกำจดหมายลาตายไว้ในมือ มาซาโยชิโยนจดหมายที่ยับเยินนั้นให้โยอิจิโรดู แต่พ่อก็ยังไม่เฉย

ที่เหลือกก็ฝากด้วยนะ
ยูเป็นเด็กเก่ง รับผิดชอบตัวเองได้ ขอแค่ที่อยู่เท่านั้น
ยังงี้ก็ฝากฝังด้วยนะคะ

เรียนคุณชิโอะซากิ โยอิจิโร
โมจิตะ อากิโกะ

แม้แต่ข้อความสั่งเสียเป็นห่วงลูกสาวก็หาได้สั้นคลอนหัวใจของ
โยอิจิโรไม่

โยอิจิโรมีภรรยาใหม่ มีลูกที่เพิ่งขึ้นชั้นประถม เขาจะเกษียณก่อน
ลูกเข้ามหาวิทยาลัย แล้วก็ยังจะถูกลดเงินเดือน จึงไม่มีเงินเหลือเพื่อนัก
โยอิจิโรอ้างอย่างนั้น และว่าที่เพิกเฉยมาตลอดเมื่ออากิโกะติดต่อมา ก็เพราะ
ราคาถูที่ถูกโกงเงิน แต่จะว่าไปโยอิจิโรเป็นผู้จัดการฝ่ายของบริษัทที่อยู่ใน
ตลาดหลักทรัพย์ มาซาโยชิจึงรู้สึกกว่าพอใจแคบ นิสัยของโยอิจิโรไม่เปลี่ยน
มาซาโยชิคิดว่า ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไป อีกไม่นานภรรยาใหม่ หรือแม่เลี้ยงก็
น่าจะหมดความอดทน แต่ตั้งแต่เขาได้เป็นตำรวจเมื่อสี่ปีครึ่งที่ผ่านมา ก็
ไม่ได้พบโยอิจิโรเลย จึงไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับ บัญหาคืออยู่

มาซาโยชิไม่เชื่อเรื่องโชคชะตา แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่า ตนเองย้ายมา
ประจำสถานีตำรวจทาจิกาวะเมื่อครึ่งปีก่อน แล้วทำไมถึงไม่รู้เลย อาจ
เป็นเพราะมาซาโยชิไม่ได้ติดต่อกับโยอิจิโร หรือถึงจะติดต่อก็คงไม่ได้พูด
ถึงแม่กับน้องอยู่ดี

มาซาโยชิปรึกษาเรื่องน้องสาวกับซาซากิ หัวหน้ากลุ่มอาชญากรรม
ร้ายแรงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรง เพื่อให้สอบถามเบื้องต้น เล่ากันว่า
ซาซากิเคยรับฝากแมวของผู้ต้องสงสัยที่ถูกควบคุมตัว แม้จะเป็นช่วงเวลา
สั้นๆ ก่อนส่งคืนให้คนในครอบครัว แต่เจ้านายสมัยนั้นก็ไม่ค่อยพอใจ โดน

ว่ากระทบกระเทียบ แม้ซาซากิจะไม่ชอบแมวเป็นพิเศษ แต่เขาตอบว่าเห็น ร้องเพราะโดนทิ้ง ก็น่าสงสารไม่ใช่หรือ ทว่า ดูเหมือนเจ้านายจะไม่ตอบ ตั้งแต่นั้นมา ทุกคนก็พูดถึงเขาว่าเป็นคนมีน้ำใจ และมีความคิดยืดหยุ่น เขาจึงเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนที่ไม่เพียงญาติของผู้เสียหาย แม้แต่ญาติของผู้ต้องสงสัยก็ยังไว้เนื้อเชื่อใจ

เมื่อมาซาโยชิเล่าอย่างเศร้าๆ ว่าที่นั่งน้องสาวไม่ได้ อย่างน้อยก็อยาก จะให้เรียนจบมัธยมปลาย ซาซากิก็ยังร้องไห้ด้วย เขารีบจัดเตรียมเอกสาร จนกำหนดวันออกจากหอพักตำรวจไซด์ที่อาศัยอยู่ตอนนั้นได้สำเร็จ และยัง ให้อุ่นใจ แต่เนื่องจากไม่มีเวลาพอจะหาที่อยู่ใหม่ มาซาโยชิจึงตัดสินใจ เก็บข้าวของของอากิโกะออก แล้วใช้ห้องนั้นแทน

เมื่อถอดผ้าปูที่นอนออกแล้วมัดใส่ถุงขยะเพื่อทิ้ง ยูตาโตะ “จะใช้ เตียงนี้เลยหรือ”

“เปลี่ยนผ้าปูกับผ้าห่มก็พอ ฟูกนี้เอาไปผึ่งแดดหน่อยก็น่าจะใช้ได้ กรอบเตียงค่อนข้างแข็งแรง ของสมัยก่อนทำได้ดีทีเดียว”

ที่ยูตกใจก็มีเหตุผล

อากิโกะพันผ้าขนหนูกับเสาหนึ่งของแผ่นกระดานหัวเตียงประดับ ลวดลาย แล้วแขวนคอตายโดยทิ้งตัวนั่งลงกับพื้น ถ้าใช้น้ำหนักของตนถ่วง แม้แต่ผู้กับลูกบิดประตูยังตายได้ ที่สำคัญอากิโกะไม่ได้เสียชีวิตบนเตียง แต่เป็นบนพรม ดังนั้นแค่ทิ้งพรมก็พอ

เวลาเสียชีวิตน่าจะราวๆ ตีสี่ของวันที่ 4 ห้องของอากิโกะอยู่ฝั่ง หน้าบ้าน ส่วนห้องของยูอยู่ด้านระเบียง คั่นกลางด้วยคิ้วและบริเวณพื้น ที่เปียก ยูจึงไม่รู้สึกรู้สึกอะไรผิดปกติ อากิโกะคงเลือกเวลาที่ยูหลับแล้ว ไม่รู้ว่า อากิโกะคิดถึงยู หรือไม่อยากให้ยูเข้ามาขวางกั้นแน่ แม้แต่มาซาโยชิยัง ได้แต่คาดเดาความคิดของอากิโกะ

มาซาโยชิได้แต่หวังว่า เจ้านายจะพิจารณาให้เขาทำงานในสถานี ตำรวจใกล้เคียงจนกว่ายูจะจบมัธยมปลาย แต่ก็ไม่มีอะไรแน่นอน เขาจึง

ไม่อยากใช้เงินฟุ่มเฟือย เดี๋ยวนี้เป็นเครื่องเรือนตอนออกเรือนของแม่ เมื่อก่อนมีเตียงเดี่ยวแบบนี้สองหลังเรียงกันในห้องนอนของพ่อแม่ โยอิจิโรตั้งใจคืนข้าวของของอากิโกะ ฉะนั้นก็ยอมไม่คืนเตียงแคหลังเดียว ถ้าอย่างนั้นคืนนั้นโยอิจิโรนอนอย่างไร ถ้าตันทุรงนอนกับพื้นคงน่าขำ มาซาโยชิยิ้ม

ขณะจจะรวบรวมหนังสือที่มีเพียงน้อยนิดซึ่งวางอยู่บนตู้ มาซาโยชิชะงัก เพราะมีหนังสือวิธีเขียนและตัวอย่างจดหมายที่มีสติ๊กเกอร์ร้านหนังสือมือสองติดอยู่ หน้าจดหมายขอบคุณและขออภัยพับมุ่มไว้ ดูเหมือนจะมีตัวอย่างจดหมายขอยืมเงินด้วย มาซาโยชิถอนหายใจ อากิโกะคงจนหนทางแล้ว หนังสือที่วางอยู่ด้วยกันคือหนังสือการแพทย์วางทับหนังสืออาหาร อากิโกะได้รับแจ้งว่าเป็นมะเร็ง หนังสือการแพทย์ไม่ใช่หนังสือวิชาการ แต่เป็นคำอธิบายหรือวิธีเตรียมใจสำหรับผู้ป่วยและครอบครัว หนังสืออาหารเน้นอาหารเพื่อสุขภาพและเพื่อการรักษา ซึ่งคงไม่จำเป็นสำหรับการใช้ชีวิตกับยู อาจใช้เป็นหนังสือสำหรับการลดความอ้วนได้ แต่ทั้งมาซาโยชิและยูก็พอมองอยู่แล้ว

“หนังสือตำราอาหาร จะดูใหม่”

“ไม่ใช่หรอก มีนี่อยู่แล้ว” ยูเอาสมาร์ตโฟนให้ดู “ฉันทำงานพิเศษหาค่ามือถือเองนะ ซื้อเครื่องเปล่าแล้วใส่ซิมราคาถูกลง แล้วต่อไปก็จะทำแบบนี้ด้วย”

ยูคงอยากบอกว่า นี่เป็นวิธีสื่อสารราคาถูกลง เธอซื้อของมือสองไม่ใช่ของฟุ่มเฟือย ฟังแล้วน่าสงสาร

“เดี๋ยวจะไปซื้อผ้าปูที่นอน ไปด้วยกันนะ ยูไปหาชุดสำหรับฤดูใบไม้ร่วงก็น่าจะดี ฉันจะซื้อให้”

“ได้หรือ”

“แน่นอน แล้วหาอะไรอร่อยๆ กินกัน”

ยูทำตาโต น้ำตาเริ่มขึ้นมามาก

มาซาโยชิร้อนใจ ไม่รู้ว่าพูดอะไรผิดหูไปหรือเปล่า แต่ยูดูจะไม่ปวด

ร่ำวใจเหมือนที่เคยเห็นมาหลายครั้ง แต่กลับเฉยอึดมิ

“ไม่ต้องเกรงใจ รายได้ฉันไม่เลวหรอกนะ เพียงแต่งานก็หนัก แต่ยังไม่ก็จะรับผิดชอบดูแลจนจบ ม.ปลาย ขอให้ตั้งใจเรียนก็แล้วกัน”

“ค่ะ”

เสียงนั้นทำให้เขากระดากจนต้องหันหลังให้ ทำให้เป็นใช้เชือกมัดคองหนังสือ คงเพราะจัดเก็บมาแล้วหลายครั้ง ข้าวของของอาทิโกะจึงมีน้อย

II มาซาโยชิ

“ไม่ใช่แฟน ก็ไม่เห็นจะต้องเงิน”

ขณะที่มาซาโยชิเขียนรายงาน โคมาโอะกะที่อยู่กลุ่มอาชญากรรมร้ายแรงด้วยกันร้องทัก โคมาโอะกะอายุมากกว่า 2 ปี ก่อนมาซาโยชิจะถูกส่งมาสังกัดกลุ่มอาชญากรรมร้ายแรง โคมาโอะกะอายุน้อยที่สุด ด้วยเหตุนี้ เขาจึงวางท่าเป็นรุ่นพี่ทุกครั้งที่มีโอกาส โคมาโอะกะสอบเลื่อนยศเป็นนายสิบไม่ผ่านติดต่อกัน 4 ปี มาซาโยชิก็มีสิทธิ์สอบ การสอบจะมีในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ปีนี้เนื่องจากเพิ่งย้ายงานเลยตั้งใจไม่สอบ แต่ขมิขมันอ่านหนังสือมาตลอด เพราะปีหน้าก็จะสอบให้ผ่านในครั้งเดียว ตั้งใจว่าจะแข่งหน้าโคมาโอะกะ แต่ตอนนี้เขายังเป็นรุ่นพี่ มาซาโยชิจึงทำท่าตั้งใจฟัง “เรื่องอะไรหรือครับ”

“น้องแผนกจรรยาบรรณว่า เห็นนายที่ซูเปอร์ เดินจูงมือกับเด็กสาวน่ารักมาก”

“ไม่ใช่ นะครับ ไม่ได้จูงมือ ถ้าถือตะกร้าของซูเปอร์แล้วจูงมือกันก็ขวางทางแยลึครับ”

มาซาโยชิไม่ปฏิเสธส่วนที่ว่าน่ารักมาก อยู่ว่างมยาวที่ตัดเองได้ เพราะไม่อยากเสียเงินให้ร้านเสริมสวย ทรงผมก็ดูสะอาดเรียบร้อยสมตัว ฟันซี่มีทางตาซี่ขึ้นเหมือนกัน สำหรับมาซาโยชิทำให้ดูดี แต่สำหรับลูกกลับทำให้ดูฉลาดเฉลียว อาจเป็นเพราะจุมูกของมาซาโยชิที่บ้าน ส่วนของยูได้รูปสวย ยูจึงน่ารัก ไม่ใช่เพราะว่าเป็นพี่จึงลำเอียงเห็นอย่างนั้น

“ฉันพูดเกินไปหน่อย แต่คนตัวสูงๆ สองคนเดินด้วยกันน่าจะสะดุดตา เขาว่าอึ่มร่าแล้วยังจู้จี้กันด้วย”

“ไม่ได้จู้จี้กันนะครับ ก็บอกแล้วว่าน้องสาว เมื่อก่อนเคยเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ด้วยซ้ำ”

ทว่า คนอื่นเห็นอย่างนั้นหรือ มาซาโยชิไม่รู้สึกละอาย สองสัปดาห์ที่ผ่านมา ยูคุ้นเคยกับเขามากขึ้น ดูเหมือนยูจะวางตัวไม่ถูกเหมือนกัน ตอนแรกพยายามหลีกเลี่ยงที่จะเรียก แต่ตอนนี้จากที่เรียกพี่เฉยๆ ก็เริ่มอ่อนเรียกพี่จ๋า แล้วยังอึ่มบ่ยขึ้น รอยยิ้มของยูสวยกว่าดารารายรุ่นทั้งหลาย เป็นธรรมดาที่มาซาโยชิจะดีใจ อยากจะทำอะไรให้ บางครั้งก็ซื้อเค้กกลับไปฝาก

“ทำกับข้าวด้วยกันไม่ใช่หรือ อย่างนี้ก็จู้จี้มากพอแล้ว”

“เปล่าครับ ผมทำอาหารไม่เป็น ให้น้องทำหมดครับ เพราะตั้งแต่ ม.2 ที่แม่ล้มป่วย ก็เป็นแม่บ้านมาตลอดสองปีครึ่ง อาหารอร่อยใช้ได้”

เข้านี้ก็กินอาหารฝีมือยู ข้าวหุงใหม่ๆ กับกับข้าวเต็มโต๊ะ ทั้งถั่วหมัก ไข่ดาว ผักโขมลวก สลัดมันฝรั่ง และซุปร้อนๆ เสิร์ฟเสิร์ฟ เขาเคยบอกว่าเพราะข้าวอยู่ที่ห้องกว่าขนมปัง อาหารเข้าจึงอยากให้เป็นอาหารญี่ปุ่น ยูก็บอกเหมือนกันว่า เธอกินจุบจิบน้อยลงกว่าตอนกินขนมปัง

จะว่าไป รสชาติอาหารของยูก็เหมือนกับรสมือของแม่ในความจริง จำ นอกจากจะรำลึกถึงอดีตแล้ว ยังประทับใจที่มีการสืบทอดจากแม่สู่ลูก

ถ้าเล่าอะไรแบบนี้ให้ฟัง โคมะโอะก็คงยิ่งกระซิบ มาซาโยชิจึงเงียบ งานที่ถนัดของยูไม่ใช่แค่เรื่องอาหาร การถนอมซักผ้าก็ทำได้ เรียกว่าจะออกเรือนเมื่อไหร่ก็ได้เลย เขาคิด

“โรงเรียนอยู่ที่ไหนหรือ”

“โรงเรียนมัธยมปลายมินามิทาจิกาวะ ถึงไม่ใช่โรงเรียนที่ดีที่สุด แต่ก็ไม่มีปัญหาอะไร เจ้าตัวบอกว่าผลการเรียนเกือบจะท็อป แล้วมีเรื่องของแม่ เลยฝันอยากเป็นพยาบาล”

“ถ้าเรียนดีต้องเป็นหมอไม่ใช่หรือ ไม่ใช่แค่พยาบาล”

“ก็ไม่ว่าถึงขนาดนั้นหรือเปล่า พยาบาลก็ยากน่าดูไม่ใช่หรือครับ ต้องเป็นคนรวยถึงจะเป็นหมอได้ ไม่ไหว ไม่ไหว”

“ถ้าเป็นน้องของชิโอะซากิก็น่าจะเก่งกีฬาด้วยใช่ไหม เห็นว่านายก็ไปได้สวยในการแข่งยูโด ความจริงคิดว่าถนัดเคนได้ เพราะตัวสูง”

ศิลปะการต่อสู้เป็นวิชาบังคับที่โรงเรียนตำรวจ มาซาโยชิขอมสูง จึงมีคนเข้าใจผิดอย่างโคมะอิกะบ้าง เขาเคยอ้วนล่ำจนถึงช่วงมัธยมปลาย แต่เมื่อพ่อแม่หย่ากัน เขาเข้าสู่วัยหนุ่ม เขาก็ยืดยาวขึ้น ร่างกายจึงเสียสมดุล แต่ดันทุรังเพราะศักดิ์ศรีที่ไม่เคยแพ้มาก่อน จึงฝืนจนบาดเจ็บ ถึงจะไม่ได้บาดเจ็บหนักจนต้องเลิกเล่น แต่ก็หวังรางวัลอะไรอีกไม่ได้ ความฝันที่จะไปโอลิมปิกจบลงตรงนั้น แต่เพราะยูโด เมื่อได้เป็นตำรวจแล้ว ผู้ใหญ่ก็มักหักทลายด้วยความเอ็นดู

“ยูน่าจะไม่ได้เข้าชมรม เพราะถ้ามีเวลาว่างก็ต้องไปทำงานพิเศษ” ยูเคยเป็นพนักงานร้านสะดวกซื้อ แต่เพราะหยุดยาวเพื่อจัดงานศพแม่ เขาเลยให้ออก ตอนนี้น่าจะกำลังหางานพิเศษใหม่

“ยู ไฉไล เรียกยูเฉยๆ เลยหรือ ดีจัง อยากรู้มีน้องสาวบ้าง เพราะบ้านฉันมีแต่น้องชายโสดโครก”

มาซาโยชิมีน้องชายต่างมารดาด้วย แต่เขาไม่คิดจะพูดถึง

“แต่เด็กผู้หญิงก็น่าเป็นห่วงนะ ถ้าแค่เข้าเวรยังไม่เท่าไร แต่ถ้าเกิดคดีใหญ่ขนาดต้องตั้งกองบัญชาการสืบสวนพิเศษละก็ จะไม่ได้กลับบ้านนานเลย”

“แต่ยูเป็นเด็กเก่ง ก่อนหน้านี้ แม่ก็เข้าออกโรงพยาบาลตั้งหลายครั้ง

คงคุ้นเคยกับการอยู่คนเดียวแล้วครับ”

“กลับกันก็น่าเป็นห่วงว่าจะพาผู้ชายเข้าบ้านนะสิ”

เอาเรื่องครอบครัวของคนอื่นมาพูดจาไม่น่าฟัง มาซาโยชิรู้สึกโกรธแต่ไม่ซัดสีหน้า ตอนไปที่โรงเรียนของยูในฐานะผู้ปกครอง ครูประจำชั้นก็พูดอะไรคล้ายกัน มาซาโยชิยังทำหน้าที่โกรธอย่างเห็นได้ชัด

ช่วงปลายภาคเรียนแรก ระหว่างที่แม่เข้าโรงพยาบาล ยูให้เพื่อนที่หนีออกจากบ้านมาค้างด้วย แน่ใจว่าเป็นนักเรียนหญิง น่าจะเป็นเพื่อนนักเรียนสมัยมัธยมต้นที่ย้ายไปอยู่ที่ห่างไกล วันรุ่งขึ้นทั้งคู่ไปที่วัดสึนีย์ซึโตเกียวทั้งที่เป็นวันธรรมดา ยูโดดเรียนไป ครูประจำชั้นหญิงบอกว่า “ทางโรงเรียนตักเตือนเพราะเรื่องนี้ค่ะ แต่เนื่องจากไม่เคยมีปัญหาด้านความปลอดภัยมาก่อนจึงไม่ถูกพักการเรียน” หล่อนกำลังประเมินมาซาโยชิว่าเหมาะจะเป็นผู้ปกครองหรือไม่ เมื่อรู้ว่ามีโอกาสจะไม่อยู่บ้านครั้งละนานๆ หล่อนขมวดคิ้ว อย่างไรก็ตาม หล่อนย้ำว่า ยูมี “ประวัติเสีย” มาก่อน มาซาโยชิเอื้อมระอว่า เป็นแค่ครูแต่ชี้ระแวงยิ่งกว่าตำรวจ

หลังจากนั้นเขาถามเรื่องราวจากยู ยูบอกว่าเกลี้ยกล่อมให้เพื่อนกลับบ้านไปแล้ว เธอเห็นว่า แทนที่จะไล่กลับอย่างไม่น่าพึงเสียง ผู้คุยให้สบายใจก่อน แล้วค่อยแนะนำให้กลับบ้านดีกว่า คนเราจะยอมรับฟังมากกว่านะ มาซาโยชิฟังแล้วเห็นด้วย ยูยิ้มยิ้มอย่างมีความสุข บอกว่าเธอสนใจจิตวิทยา ถ้าได้เป็นที่ปรึกษาก็ไม่เลวนะ

ยูเป็นคนอ่อนโยน ถ้าไม่ให้พักด้วย เด็กคนนั้นจะเป็นอย่างไร เธอทำไปโดยคิดถึงขนาดนั้น มาซาโยชิคิดว่ายูทำถูกต้องยิ่งกว่าครูอีก

ยูมีเพื่อนมาก เธอบอกว่าเพราะแม่ป่วย รู้สึกว่าจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากคนรอบข้าง จึงหาเพื่อนเพิ่มเสมอ ที่ผูกมิตรกับบ้านทากิโตที่อยู่ใต้อะพาร์ตเมนต์เดียวกันก็คงมาจากเหตุนี้

“หวังว่าจะไม่เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นอีกนะครับ อีกปีครึ่งก็จะเรียนจบแล้ว”

“อีกตั้งปีครึ่งหรือ ระหว่างนั้นอาจเกิดคดีใหญ่เข้าสักวัน” โดมาโอะกะพูดคดีใหญ่ที่ว่าเกิดขึ้นในวันรุ่งขึ้น วันที่ 1 ตุลาคม

I มาซาโอะ

สาเหตุที่โทโมนางะ มาซาโอะ เดินบนทางเดินสี่เหลี่ยมนี้ เจ้าตัวก็ไม่รู้ เขาตื่นขึ้นราวกับเสียงฝนซัดซวน แล้วไม่รู้ว่าทำไมเกิดอยากเดิน ไม่ดี เขาอาจจะตาสว่างตั้งแต่กลางดึก หมู่นี้ไม่รู้แม้แต่ว่า เมื่อคืนได้หลับ หรือเปล่า แต่เขาก็ไม่บอกใคร ขึ้นบอกลงไปชีวิตแบบนี้คงจบสิ้น อาจจะ ต้องจากบ้านที่คุ้นเคย ซึ่งเขาไม่อยากจะให้เป็นแบบนี้

สำหรับมาซาโอะ ผู้เริ่มไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรในหลายๆ เรื่อง เรื่องที่เขาภาวนาเหนือเรื่องอื่นใดก็คือ ขอให้ชีวิตวันนี้พรุ่งนี้เป็นเหมือนเมื่อกวาน มาซาโอะออกไปข้างนอก ประตูหน้าบ้านที่ปกติปิดล็อกอยู่ตลอด เปิดอยู่ เขากางร่ม รู้สึกเหมือนมีคนเรียก แต่ก็ยังเดินออกไป

ท่ามกลางแสงสลัว อากาศที่เย็นเยือกทำให้ร่างกายตื่นตัว ฝนตก ไม่หนักมาก แต่ก็ต้องกางร่ม เขาออกจากสวนในบ้านไปที่ถนนลาดยาง

เดี่ยวขวา เดี่ยวซ้าย เดินไปตามอำเภอใจ

มีใครเรียกเขาอยู่ มีคนเรียกจริงๆ ด้วยหรือ เขาเร่งฝีเท้า แต่พอเสียหูฟังก็ได้ยินเสียงมาจากด้านหลัง เสียงเบาๆ เรียกอย่างเกรงๆ ได้ยินเสียงฝีเท้าย่ำน้ำ

“คุณปู่ จะไปไหนคะ”

มาซาโอะหันไป เห็นหลาน โมโมกะยืนอยู่ได้ร่ม เธอเป็นลูกสาวของยิเดกิ ลูกคนหนึ่งในสองคนของเขา ลูกอีกคนชื่อโทโมโกะ แต่งงานกับชาวต่างชาติแล้วไปอยู่ออสเตรเลีย เขาไม่เคยเห็นหน้าหลานเลย ก่อนแต่งงานก็ทะเลาะกันหนัก จนหล่อนออกจากบ้านราวกับหนีตามผู้ชายไป ดูเหมือนหล่อนจะแอบติดต่อกับภรรยาของเขาที่เสียชีวิตไปแล้ว ตอนนี้นายสัมพันธ์จึงขาดลง ครั้งหลังสุดที่เจอก็ตอนทะเลาะกันที่งานศพภรรยา ซึ่งไม่รู้ว่่ากี่ปีแล้ว ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้พบกันอีก

“เดินเล่น” เขายิ้มตอบโมโมกะ แล้วหันไปด้านหน้าอีก

“กลับเถอะคะ ยังไม่สว่างเลย”

“ไม่หรอก เดี่ยวก็สว่างแล้ว”

“แต่นี้เพิ่งตีห้านิดๆ ใครๆ ยังนอนอยู่เลย” โมโมกะพูดเสียงเบา เพราะหวังว่าจะก่อความรำคาญให้คนแถวนั้น หล่อนเป็นแบบนี้เสมอ แต่มาซาโอะไม่เข้าใจว่า การที่เขามาอยู่ที่นี่จะก่อความรำคาญอะไรได้ เขาเคยเป็นครู แต่นั่นเป็นเรื่องนานมาแล้ว เหล่าลูกศิษย์ในอดีตตอนนี้เป็นกำลังสำคัญของที่ทำงานในท้องที่ต่างๆ เขาจึงน่าจะได้รับความขอบคุณจากคนรอบข้างมากกว่า

“อยากจะเดินต่ออีกหน่อย”

โมโมกะมองมาซาโอะด้วยสีหน้าสับสนระคนถอดใจ “ตกลงค่ะ งั้นไปด้วยกัน แต่อย่าพูดเสียงดังนะ”

“ไม่เคยพูดเสียงดังสักหน่อย”

โมโมกะมองด้วยสายตาเอือมระอา หุบรั่มของตัวเอง แล้วเข้าไปอยู่

ได้ร่วมของมาซาโอะ

ร่วมที่โมโมกะถือมาเป็นของภรรยาที่เสียชีวิต ร่วมเก่าๆ ลายดอกไม้
มาซาโอะมองร่วม โมโมกะยิ้มให้ จู่ๆ เนื้อเพลงก็ผุดขึ้นในหัว เขาตั้งท่าจะ
ร้องแต่ถูกห้าม

“เวลาออกนอกบ้านต้องเอาโทรศัพท์มือถือถือมาด้วยนะคะ พอตื่นเช้า
ก็คล้องคอไว้เลย ทั้งที่บอกอยู่ตลอด แต่เอาไปวางไว้ไหนแล้วคะ”

“เอ คงอยู่ที่ไหนสักแห่งในห้องนะ จะกินลูกอมไหม”

มาซาโอะล้วงกระเป๋าทางเกงวอร์ม หยิบลูกอมที่ห่อแยกเม็ดออกมา
ยื่นมือที่ไม่ได้ถือร่วมส่งให้โมโมกะ ช่วงนี้ชุดของมาซาโอะไม่ว่าจะตื่น
หรือจะนอนก็ชุดเดียวกัน เป็นเสื้อวอร์มกับกางเกงวอร์ม ถ้าเข้าฤดูใบไม้
ร่วงมากกว่านี้ ก็สวมเสื้อทับ

โมโมกะ สวมเสื้อวอร์มแบบชุดนอนกับกางเกงยีน ทับด้วยเสื้อ
คาร์ดิแกนเก่าของภรรยาเขา มาซาโอะคิดว่าเด็กสาวอายุราว 20 จะสวมชุด
นอนออกนอกบ้านคงไม่ได้ เอ๊ะ แล้วจริงๆ หล่อนอายุเท่าไรกัน เขาคงนึก
19 ปีสินะ เพราะเกิดในปีที่เขาครบ 60

“เดี๋ยวก็ละลายหมดหรอก ตอนเข้านอนเอาลูกอมนี้ออกจากกระเป๋า
ก่อนนะคะ” โมโมกะต่อว่า

ถึงจะรู้สึกวุ่นวายแต่คนนี่แก่แดด แต่มาซาโอะก็ตั้งใจที่ได้อยู่ได้ร่วมคัน
เดียวกัน จึงเดินไปเรื่อยๆ เพลงในหนังการ์ตูนที่ให้โมโมกะดูบ่อยๆ ตอน
ยังเล็กผุดขึ้นมาในหัวอีก เดิน เดินไปด้วยกัน

และเดินจนไปถึงทางเดินสี่แยก

ข้างแม่น้ำสายย่อย มีทางสายยาวที่มีต้นไม้เรียงราย มาซาโอะยก
ร่มส่ายขึ้นลง จะให้เดินเขย่งขาก็ยังได้ ทั้งหลังและขาของเขายังแข็งแรง

ทางข้างหน้ามีอะไร เขาหยุดยืน

“คุณปู่ ไปทางนั้นกันเถอะ” โมโมกะหันหลังกลับ

แต่มาซาโอะกลับละสายตาไม่ได้ “มีคนนอนอยู่”

น่าจะเป็นคน ร้างที่มองแล้วเหมือนหุ่นโซวี่ นอนคว่ำหน้าหันหลังให้ มาซาโอะเดินเข้าไปหา ดูเหมือนจะเป็นผู้หญิง เรียวขาไหล่จาก กระโปรง ขาววมไปทั่วทั้งซ้ายขวา เห็นเป็นรอยกลมสีแดงเข้มหลายจุด ระหว่างเส้นผมยาวสีดำมีของเหลวสีแดงซึมมาผสมกับน้ำฝน เขายื่นมือ ออกไป แต่โมโมกะห้ามไว้

“จับไม่ได้นะ หล่อนตายแล้ว”

“จริงหรือ”

“ดูยังงี้ก็ตายแล้ว มีเลือดไหลด้วย”

ถ้าอย่างนั้นก็จำเป็นต้องบีมหัวใจ มาซาโอะคิดเรื่องนี้ก่อน เขา เคยอบรมหลายครั้ง เพื่อเตรียมพร้อมหากเกิดเรื่องกับนักเรียน จากนั้นก็ยิ่ง ได้เรียนรู้วิธีใหม่จากศูนย์สวัสดิการผู้สูงอายุ โดยแปะแผ่นอะไรบางอย่างที่ ตึกตา แต่ที่นี้ไม่มีเครื่องแบบนั้น

“กลับกันเถอะ เร็วเข้า” โมโมกะคว้าแขนของเขา

ถ้าไม่ต้องบีมหัวใจ แล้วต้องทำอะไรต่อนะ มาซาโอะคิด ไซ้แล้ว ต้องเรียกรถพยาบาล

“เรียกไปก็ไม่ทำให้ฟื้นได้หรอก เสียเวลาเปล่าล่ะ” โมโมกะพูด คง เพราะมาซาโอะพิมพ์โดยไม่รู้ตัว ก็จริงนะ มาซาโอะพยักหน้า

“ที่สำคัญคือไม่มีมือถือ ก็คุณบีมไม่ได้พกมาไม่ใช่หรือคะ”

ไซ้แล้ว ทั้งที่โทรศัพท์มือถือมีไว้สำหรับเวลาแบบนี้ มาซาโอะพยัก หน้าอีก โมโมกะไม่มีมือถือ จะไปเคาะประตูบ้านแถวนี้ให้ช่วยแจ้งก็ก่อ ความเดือดร้อนให้เขา เพราะยังเข้าตรู่

โมโมกะเข้ามาดึงมือ มาซาโอะเดินตามอย่างว่าง่าย ย้อนกลับไป ตามทางเดิม

ได้ยินเสียงสุนัขเห่าแว่วมาจากย่านที่พักอาศัย

II ภาษาโยซี

ศพที่พบบนทางเดินสี่เหลี่ยมในเมืองทาจิภาวะ น่าจะเป็นผู้หญิงอายุราว 10 กว่าถึง 30 กว่า ส่วนสูงมากกว่า 160 เซนติเมตร รูปร่างผอม ผม ค่ายาวจนถึงอก สวมชุดกระโปรงลายสก๊อตลายพิเศษระดับที่แต่ก่อนต้องมีสัญญาอนุญาตจากแบรนด์ต่างประเทศ รองเท้าก็เป็นแบรนด์ชื่อดังของต่างประเทศ ซึ่งล้วนแต่ราคาแพง ไม่มีกระเป๋าหรือมือถือที่จะบอกตัวตน แต่ถ้าตามเส้นทางของเสื้อผ้าและรองเท้า ไม่นานก็น่าจะรู้ตัวเจ้าของได้

ปัญหาคือสภาพการณื

ผู้ตายนอนคว่ำ มีรอยฟกช้ำรูปวงกลมจำนวนมากทั่วร่างกาย ศีรษะแตกมีเลือดไหล ฟันหน้าหักแทบทั้งหมด แต่ไม่พบฟันที่หักอยู่ในที่เกิดเหตุ ฝนเริ่มตกตอนก่อนสว่างก็จริง แต่ปริมาณฝนไม่มากพอจะทำให้ฟันไหลไปกับน้ำ

เมื่อได้รับแจ้งจากชายที่บังเอิญเดินผ่านทางเดินสี่เหลี่ยม เจ้าหน้าที่กลุ่มอาชญากรรมร้ายแรง กองสืบสวนปราบปรามอาชญากรรม สถานีตำรวจทาจิภาวะ ไปถึงที่เกิดเหตุราวเจ็ดนาฬิกา พักใหญ่หลังจากนั้นก็มีการลาดตระเวน เจ้าหน้าที่กองสืบสวนที่หนึ่ง กองบัญชาการตำรวจกรุงโตเกียว และเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานตามมา

“เกิดคดีขึ้นแล้วจริงๆ ฉันเป็นหมอดูแม่นๆ หรือไงกัน” โคมะโอะกะยิ้มอย่างมีเลศนัย ขณะเข้ามาคุยกับมาซาโยชิ

ถึงฝนจะตก แต่เนื่องจากเป็นเช้าวันเสาร์ คนไม่เกี่ยวข้องจึงแห่มามุงดู ลายดอกบนร่มบานสะพรั่งไปทั่วบริเวณ มีการคลุมผ้าใบที่ศพและบริเวณโดยรอบ ชาวบ้านอยากให้เห็นของน่าขยะแขยงหรืออย่างไรกัน

ไม่นาน ศพก็ถูกเคลื่อนย้ายออกไป สีมวลชนมาถึงกันแล้ว นอกเขตห้ามเข้ามีเสียงอีกทีก็

แล้วก็มีการจัดตั้งกองบัญชาการสืบสวนพิเศษสำหรับคดีนี้ที่สถานีตำรวจทาจิกาวะดังคาด นำโดยผู้อำนวยการกองคาถุตะ และผู้อำนวยการติดตามี จากกองสืบสวนที่หนึ่ง กองบัญชาการตำรวจกรุงโตเกียว เจ้าหน้าที่กองสืบสวนที่หนึ่งที่ติดตราสีแดง หน่วยลาดตระเวนผู้ทำหน้าที่สอบถามเบื้องต้น และเหล่าตำรวจสายสืบที่มาช่วยงานจากสถานีตำรวจของภาคแปด ภาคเดียวกับสถานีตำรวจทาจิกาวะ ก็มาชุมนุมโดยพร้อมเพรียง กองสืบสวนปราบปรามอาชญากรรมที่สถานีตำรวจทาจิกาวะมีคนไม่พอ ต้องระดมคนจากกองชุมชนสัมพันธ์ และกองความปลอดภัยชุมชนมาช่วย หอบประชุมซึ่งเตรียมการกันอย่างอลหม่านเจียบลงทันทีที่ผู้กำกับการสถานีตำรวจทาจิกาวะ ผู้อำนวยการกองคาถุตะ และผู้บริหารมานั่งอยู่แถวหน้า รอเวลาเริ่มประชุมสืบสวน

คุราซึนะ หัวหน้ากลุ่มผู้รับผิดชอบกล่าวว่า กลุ่มสืบสืบของกองสืบสวนที่หนึ่งจะรับผิดชอบคดีนี้ และเขาจะทำหน้าที่ดำเนินรายการต่อไป ด้วย คุราซึนะอายุ 40 เศษ ไบหน้าคมสัน ท่าที่อ่อนโยน เป็นมิตรกับทุกคน มาซาโยชิได้ยินมาว่า เขาตั้งใจให้ผู้ต้องหาสารภาพได้เก่งจนเป็นที่เลื่องลือระดับชั้นของเขาคือสารวัตร

ลำดับต่อมาเป็นรายงานสภาพการณ์ ตำรวจจากสถานีตำรวจทาจิกาวะเล่าถึงตอนพบศพ ชายอายุ 30 เศษวิ่งจ็อกกิ้ง แล้วเห็นศีรษะซีกเลือดของผู้หญิงที่นอนคว่ำอยู่ เขาดูแล้วว่าไม่มีลมหายใจ จึงโทรแจ้ง 110¹ ไม่ใช่ 119²

หน่วยลาดตระเวนรายงานการสอบถามผู้คนบริเวณใกล้เคียง และได้รู้ว่าเมื่อชายอายุ 40 เศษผ่านทางเดินสี่เหลี่ยมราวห้าทุ่มครึ่งของคืนก่อน ชาย

¹ 110 เบอร์โทร.ฉุกเฉินสำหรับแจ้งตำรวจ

² 119 เบอร์โทร.ฉุกเฉินแจ้งรถพยาบาล

คนนั้นกลับจากที่ทำงานและเมมาเล็กน้อย จึงไม่ได้มองรอบๆ อย่างถี่ถ้วน แต่ก็บอกว่าถ้ามีศพอยู่ที่นั่นจะสังเกตเห็น ตอนนี้เป็นคนที่เดินผ่านในเวลาที่ที่สุด ชาวบ้านแถวนั้นบอกว่า ก่อนหน้านั้นเคยมีการทะเลาะวิวาทบริเวณที่เกิดเหตุ แต่เมื่อคืนไม่มีเสียงอะไร อีกทั้งยังไม่พบตัวคนที่เกี่ยวข้องกับกรณีการทะเลาะวิวาทนั้น

เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานอธิบายถึงผลการชันสูตรและทรัพย์สินของผู้ตาย เวลาเสียชีวิตน่าจะราวๆ ตีสองของวันที่ 1 ตุลาคม บนเสื้อผ้ามีคราบอาเจียน จากการตรวจเลือดพบว่า ผู้ตายดื่มแอลกอฮอล์ปริมาณมาก ในกระเพาะเกือบว่างเปล่า แต่มีผักที่ยังไม่ย่อยอยู่ในลำไส้ คาดว่าคงจะดื่มกินตั้งแต่ราวหนึ่งทุ่มถึงสองทุ่ม บาดแผลที่ทำให้ถึงแก่ความตายคือแผลที่ศีรษะ มีเลือดคั่งในกะโหลก และสมองกระทบกระเทือน มีรอยฟกช้ำทั่วร่าง กระดูกสะโพกขวา กระดูกไหปลาร้าขวา นิ้วและข้อมือซ้ายหัก โดยเฉพาะนิ้วแมลงจนแทบจะขาด รอบตา ปาก ข้อมือทั้งสอง และข้อเท้าทั้งสองตั้งแต่ได้เข้า มีร่องรอยของกาวเหมือนเทปกาว แต่ตัวเทปถูกแกะออกไปแล้ว อาวุธเป็นของแข็งไม่มีคม ดูจากรอยแผลรูปร่างกลมและรูปร่างของรูที่กะโหลกแล้ว น่าจะเป็นค้อนหรืออะไรทำนองนั้น ที่กะโหลกยังมีรอยยุบรูปทรงเหลี่ยมด้วย จึงเป็นไปได้ว่าอาจมีคนร้ายหลายคน แต่ก็เป็นไปได้เช่นกันว่ามีคนร้ายคนเดียว ระบุได้ยาก บริเวณคอและไหปลาร้ามีคราบน้ำลายของคนอื่นเล็กน้อย แต่ไม่มีร่องรอยการข่มขืน เลือดไหลจากร่างไปผสมกับน้ำฝน แต่นอกจากบริเวณที่นอนคว่ำอยู่ก็ไม่พบเลือดอีก ตำรวจเก็บทรัพย์สินของผู้ตายได้จากบริเวณกว้างเพราะอยู่นอกอาคาร แต่ยังอยู่ระหว่างวิเคราะห์ มีการนำรอยนิ้วมือตรวจสอบกับฐานข้อมูลของตำรวจแล้วแต่ไม่พบที่ตรงกัน

“วันนี้ที่เมืองทาจิภาวะ ฝนเริ่มตกราวตีสี่สี่สิบห้านาที จากการที่ฝนนอนคว่ำ และด้านหน้าของชุดกระโปรงกับลำตัวด้านหน้าไม่ค่อยเปียก จึงคาดได้ว่าศพถูกทิ้งไว้ตั้งแต่ก่อนฝนตก” เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานอธิบาย

“ก็หมายความว่า ศพถูกเคลื่อนย้ายมาที่เกิดเหตุหลังจากถูกฆ่าแล้วหรือ” คาภูตะ ผู้อำนวยการกองสืบสวนที่หนึ่งถามเสียงแหบห้าว ลือกันว่าเสียงแหบเพราะเอาแต่ตะโกน หน้าผากกว้างเถิกลึกเป็นงาม มีริ้วรอยร่องลึก

“ครับ พันทั้งบนล่างห้กรวมกัน 15 ซี่ พบเพียงเศษฟันสองสามซี่ในปากแล้วไม่พบในร่างกายอีก แต่ก็ไม่พบว่าตกในที่เกิดเหตุ รอยเลือดน้อยกว่าที่ควรจะได้ไหลจากศีรษะของผู้ตาย ถึงฝนตกก็น่าจะเหลืออยู่ในบริเวณบ้าง” เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานรายงาน คาภูตะพยักหน้า ผู้อำนวยการคิดตามก็ดูเห็นด้วย คิดตามมีใบหน้าอ่อนเยาว์ เมื่อนั่งเรียงกับคาภูตะแล้วดูเหมือนพ่อกับลูก อันที่จริง เขาเป็นหนุ่มอายุ 35 ปี อายุน้อยกว่าคาภูตะ 15 ปี

“คนร้ายจู่โจมหญิงเมาที่เดินผ่านมา แต่ผู้หญิงต่อสู้เลยฆ่าเสีย ถ้าเพียงแค่นี้ ดูจากสภาพศพก็โหดร้ายเกินไป แล้วยังมีร่องรอยเทปขาวด้วย” คุราชินะพึมพำเหมือนจะทบทวน

สภาพเหมือนโดนรุมซ้อม มาซาโยชิซึ่งอยู่ด้านหลังคิด เจ้าหน้าที่อธิบายว่า รอยฟกช้ำทั่วตัวราวครึ่งหนึ่งเกิดขึ้นก่อนจะเสียชีวิต ที่เหลือเกิดขึ้นหลังเสียชีวิตแล้ว หรือว่าจะหมดลมระหว่างถูกซ้อม โอกาสที่จะเป็นฆาตกรโรคจิตใช้ค้อนทุบศีรษะจนตายก็ใช่ว่าจะไม่มี แต่ตามหลักการแล้วต้องตรวจศพคนรอบตัวผู้ตายก่อน

“หาให้ได้ว่าผู้ตายเป็นใคร หาสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรม วิธีเคลื่อนย้ายศพมายังที่พบศพ รายละเอียดการทะเลาะวิวาทที่เกิดขึ้นก่อนหน้าในบริเวณที่เกิดเหตุ วิเคราะห์และทำรายการทรัพย์สินของผู้ตาย สอบถามผู้คนบริเวณนั้น เรื่องที่ต้องตรวจสอบมีมาก ขอให้ทุกคนร่วมมือกันด้วย” คาภูตะพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมก่อนปิดประชุม

มาซาโยชิตื่นเต้น ตอนทำงานอยู่กองชุมชนสัมพันธ์ก็เคยถูกระดมมาช่วยงาน แต่นี้เป็นครั้งแรกที่เขาเข้าร่วมสืบสวนคดีใหญ่ขนาดนี้ในฐานะนักสืบ จริงอยู่ที่กองสืบสวนที่หนึ่งเป็นผู้นำ เขาเป็นเพียงผู้ช่วยคนหนึ่ง ยัง

คงเป็นเพียงหมากตัวหนึ่ง แต่ก็น่าจะทำประโยชน์ได้มากกว่าเมื่อก่อน เขาอาจจะหาเบาะแสไขคดีได้ นี่เป็นโอกาสสำคัญ เพราะถ้าผู้ใหญ่จำชื่อได้ต่อไปเขาอาจได้เข้าร่วมกองสืบสวนที่หนึ่งอันโดดเด่น

หลังแบ่งหน้าที่ มาซาโยชิได้รับผิดชอบการสอบถามผู้คนบริเวณที่พบศพ หน่วยลาดตระเวนสอบถามเบื้องต้นแล้ว จากนั้นต้องเวียนไปตามบ้านที่ละหลัง เพื่อหาผู้เห็นเหตุการณ์ ฯลฯ เพราะกำลังคนขาดแคลน เขาจึงได้จับคู่กับคนที่มาช่วยจากสถานีตำรวจมุซาชิโนะ แทนที่จะเป็นสมาชิกของกองสืบสวนที่หนึ่ง มาซาโยชิออกจะไม่พอใจ แต่ก็ไม่มากพอจะทำให้หัวใจที่เต้นแรงด้วยความตื่นเต้นต้นซ้าลง

เสียงของผู้กำกับการสถานีตำรวจที่พูดถึงการเสริมกำลังระบบความปลอดภัยในโรงพัก และแจ้งเตือนเรื่องการป้องกันอาชญากรรมไปยังหน่วยงานต่างๆ ทำให้มาซาโยชิได้สติ

เขาลืมเรื่องของยูเสียสนิท

III ยู

--เกิดคดีแล้ว ต้องค้างที่โรงพัก

--คงไม่ได้กลับบ้านนานเลย

--อย่าออกมาเดินนอกบ้านตอนกลางคืน เวลากลับบ้านให้หาเพื่อนกลับ

--เช็กหลายๆ ครั้งว่าปิดประตูใส่กลอนแล้ว

มาซาโยชิ ผู้เป็นพี่ชายส่งข้อความถามเข้ามาในสมาร์ทโฟน ยูใช้

นิ้วโกหกหน้าจอกูเกิ้ลยาวเหยียด แล้วต้องฝืนยิ้มกับข้อความสุดท้าย

—ถ้าไม่สบายใจ ให้ไปขออยู่บ้านคุณทากิโต

บ้านทากิโตมีน้ำใจก็จริง แต่จะไปขอพักด้วยคงไม่ได้ ห้องก็ขนาดสองห้องนอนพร้อมห้องอาหารและครัวเหมือนกัน แต่คนในครอบครัวมากเป็นเท่าตัว ถ้าเป็นเรื่องฉุกเฉินก็ไม่มีทางเลือก แต่จะหวังพึ่งไปเสียทุกเรื่อง อีกฝ่ายคงลำบากใจ พี่ชายยังไม่เข้าใจว่า การคบหาสมาคมต้องมีความพอดี

ที่สำคัญไม่อยากจะให้เห็นว่าเป็นเด็ก คุณดูแลตัวเองได้

ยูเดินลงบันไดอะพาร์ตเมนต์ แหงนมองท้องฟ้า โชคดีที่ฝนหยุดแล้ว ถ้าอย่างนี้ก็น่าจะขี่จักรยานไปได้ ยายซื้อจักรยานให้เป็นของขวัญที่เข้ามัธยมต้นได้ เป็นจักรยานสีส้มสำหรับถีบในเมือง มีตะกร้าใบใหญ่อยู่ข้างหน้า ขายก้นตามร้านขายเครื่องใช้ในบ้าน ยูจะเปิดไฟหน้าไว้เสมอ ไม่ใช่หูฟังหรือถือสมาร์ตโฟนไว้เวลาขี่ กระเป๋าก็ใช้เป้ใบเล็ก เวลาจะเลี้ยวก็ต้องมองการจราจรรอบด้านให้ดีก่อน เธอถีบออกมาจนถึงถนนกว้างด้านทิศเหนือของสถานีรถไฟ แล้วมุ่งหน้าไปทางสวนสาธารณะข้างโรงพยาบาล รอบสถานีตำรวจทาจิกาวะมีรถที่คงเป็นของสถานีโทรทัศน์มาชุมนุมกันอยู่

เมื่อโทร.หามาซาโยชิ เสียงตอบกลับเป็นเสียงตกลใจ เขาบอกว่า ประตูสำหรับเจ้าหน้าที่อยู่ตรงไหน ยูจึงรออยู่แถวนั้น สักพักมาซาโยชิก็วิ่งเหยาะๆ ออกมา

“มาทำไม บอกแล้วไม่ใช่หรือว่า อย่าออกมาเดินนอกบ้านตอนกลางคืน”

“ไม่ได้เดิน ขี่จักรยานมา” ยูยิ้มกว้างให้มาซาโยชิ

“อย่ามาเล่นลึนนะ ถ้าถูกตั้งจักรยานล้มก็จะอันตราย ขาอาจเข้าไปพัน ถ้าบาดเจ็บแล้วก็นี้อะไรไม่ได้”

“นั่นจะระวังนะ เอานี้ เสื้อผ้าไว้เปลี่ยน” ยูส่งถุงผ้าที่ใส่ไว้ในตะกร้า
หน้ารถให้

“อ๊ะ เอ้อ...มาเพราะยังงี้เองหรือ ขอโทษนะ แต่แค่นี้ซื้อเองก็ได้”
มาซาโยชิมีสีหน้างุนงง

“พี่เสียตายนเงินไม่ใช่หรือ แล้วอีกอย่าง ฉันอยากจะทำแบบนี้
สักครั้ง แบบที่เคยเห็นในละครทีวี แค่อุดเปลี่ยนพอกใหม่ พี่จะเอาเครื่องตี
มตุกำลังด้วยหรือเปล่า”

“ขอที่เถอะ จะให้ตีมตุเครื่องตีมตุกำลังตั้งแต่วันแรกเลยรี ที่สำคัญ
ไม่ใช่เรื่องที่ยู่ต้องมาเป็นห่วงนะ”

“ก็ได้อะ แล้วจะเอาเสื้อผ้ามานำให้เปลี่ยนอีกนะ เสื้อผ้าที่จะซักก็เก็บๆ
เอาไว้”

“เอ้อ เรายังงั้นหรือ รู้สึกไม่ดีเลยแฮะ”

“พี่จำ พุดไม่ถูกนะ ไม่ใช่รู้สึกไม่ดีเลย ต้องพุดว่าขอบใจต่างหาก”

อ้อ มาซาโยชิยิ้มแก้มๆ “จริงสิ ขอบใจนะ”

“ระหว่างที่ไม่อยู่จะทำความสะอาดห้องพี่ให้ ไม่มีอะไรพลาด
อยู่ในห้องใช่ไหม”

“ไม่มี ไม่มี” มาซาโยชิยกมือขึ้นโบกปฏิเสธอย่างแรง ยูยิ้มให้อีกครั้ง

“งั้นสู้ๆ นะ แสดงฝีมือให้เห็นหน่อย” ยูตบแขนให้กำลังใจมาซาโยชิ
แล้วบิดขาตั้งจักรเย็บผ้าขึ้น ยกกลับทิศทาง

“เดี๋ยว ยู มีเครื่องส่งเสียงดูเงินติดตัวหรือเปล่า”

“มี นี่ไง ติดอยู่ที่เป้า” ยูหันให้ดูด้านหลัง มื่อยื่นไปที่เครื่องส่งเสียง
ดูเงิน แล้วหันมองมาซาโยชิ

“เวลาเอาเป็ล่งให้เอาเครื่องใส่กระเป๋าไว้นะ อย่าประมาทแม้แต่นิด
เดียว ผู้หญิงที่ถูกฆ่าโดนค้อนทุบนะ”

“ขอบใจ แต่เป็นค้อนจริงๆ หรือ แฮมเมอร์แมนเลยหรือ”

“ไม่ใช่เรื่องน่าขำนะ”

“ในข่าวบอกว่า มีรอยวงกลมเหมือนถูกทุบด้วยของแข็งไม่มีคม
วันนี้โรงเรียนหยุด แต่ครูก็ส่งอีเมลถึงทุกคนว่าให้ระวังตัว ในไลน์กับกลุ่มเพื่อน
ก็คุยกันอยู่นะ มีคนหนึ่งบอกว่าอาวูธน่าจะเป็นค้อน งั้นก็ต้องเรียกขานว่ามนุษย์
ค้อน แฮมเมอร์แมน”

มาซาโยชิทำหน้าที่หายได้ด้วยความลำบากใจ

“ขอโทษค่ะ ไม่ได้จะล้อเล่นอะไรหรอก ทุกคนตกใจแล้วเลยตื่นตื่น
ก็เกิดคดีใหญ่ไถ่ๆ บ้านแบบนี้ เหมือนละครทีวีเลยนี่นา”

“ยูพูดถึงละครทีวีที่ตั้งสองครั้งแล้ว แต่นี้เป็นเรื่องจริง แล้วก็ไม่รู้ว่า
คนร้ายซ่อนตัวอยู่ที่ไหนนะ”

“ขอโทษ” ยูแลบลิ้น

“บอกเพื่อนๆ ด้วยว่าให้ระวังตัวให้ดี”

“ตกลงจะ ว่าแต่รู้หรือยังว่าคนที่ตายเป็นใคร”

“ยังเลย ยังมีตแบตด้าน แต่เราต้องจับคนร้ายให้ได้ ขอให้สบายใจ
ได้ เพราะฉันนี่แหละจะแสดงฝีมือเอง”

สีหน้าของมาซาโยชิซึ่งขัง ยูให้กำลังใจว่าสู้ๆ อีกครั้งก่อนหันหลัง
กลับ

ยูเหลือเฟือคนเดียว พอกี่ขังแล้ว ยูเพิ่งจะอายุ 17 แต่ไม่มีอะไรติดตัว
ทำอะไรเองก็ไม่ได้ มีเพียงมาซาโยชิเท่านั้นเป็นที่พึ่ง ถ้าจับคนร้ายได้ ก็
อาจก้าวหน้าทางการงาน หรืออาจจะได้เงินรางวัล ยูจะช่วยพี่ได้หรือเปล่า
เพราะถ้าทำได้ ยูก็...

ยูคิดใคร่ครวญ ขณะถือจักรยานออกไป

I มาซาโยชิ

วันรุ่งขึ้นก็รู้ว่าผู้ตายคือใคร

ผู้ตายสวมชุดชั้นในเข้าชุดกัน จากแถบชื่อยี่ห้อทำให้รู้ว่า เป็นสินค้าแบบกึ่งสั่งทำซึ่งมีข้อมูลส่วนบุคคล ในเวลาใกล้เคียงกันก็รู้ว่า มีคนแจ้งสถานีตำรวจมาซาชิโนะเรื่องติดต่อลูกสาวไม่ได้ ผู้แจ้งคือคุณแม่ซึ่งไปทำงานที่โกเบและโอซากา ขณะนี้กำลังเดินทางกลับด้วยรถไฟชินคันเซ็น คุณพ่อทำงานที่นิวยอร์ก คนในครอบครัวไม่มีใครอื่นอีก เพราะทั้งพ่อและแม่ไม่อยู่บ้าน จึงขอให้คุณป้าทางฝ่ายแม่ไปดูหลานสาวบ้างเป็นครั้งคราว แต่ครั้งสุดท้ายที่พบกันคือ ก่อนคุณแม่จะไปทำงานนอกสถานที่ คุณแม่ออกเดินทางตั้งแต่วันพฤหัสบดีที่ 29 กันยายน ชื่อตรงกับข้อมูลของผู้ผลิตชุดชั้นในที่ตำรวจขอมาได้ อีกทั้งรูปภาพของลูกสาวที่คุณแม่ส่งมายังมีลักษณะพิเศษตรงกับใบหน้าของผู้ตาย จนคุณแม่มาดูศพจึงสรุปได้ คุณแม่มาที่ห้องเก็บ

ศพ ยืนยันว่าเป็นลูกสาว ขณะร้องไห้แทบขาดใจ

“ฮิงาชิยามะ ชิโอ อายุ 17 ปี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้าของโรงเรียนมัธยมปลายสาธิตมหาวิทยาลัยสตรีเรียว คุณพ่อเป็นผู้บริหารบริษัทไอที คุณแม่เป็นกรรมการบริษัทความงาม บ้านอยู่ในย่านที่เดินถึงจากสถานีรถไฟเจอาร์ คิจิโจจิ ซึ่งเป็นบริเวณที่มีคฤหาสน์ใหญ่ๆ อยู่มากมาย ซึ่งก็หมายความว่าหล่อนเป็นคนหนู”

ตอนที่ได้รับแจ้ง มาซาโยชิกำลังสอบถามผู้คนบริเวณที่พบศพ นายสิบอาชิยะ ตำรวจจากโรงพักมุซาชิโนะซึ่งเป็นคู่หูบอกเขาอย่างนั้น คิจิโจจิอยู่ในท้องที่ของโรงพักมุซาชิโนะ อาชิยะจึงรู้จักดี เขาอายุ 40 เศษ บอกว่าทำงานเป็นตำรวจสายสืบมาราวสิบปี แต่ด้วยหางตาตก หน้าจึงดูไม่โดดเด่นเหมือนลักษณะสายสืบทั่วไป ดูแล้วเหมือนชายกลางคนธรรมดาทั่วไปมากกว่า

“อายุ 17 หรือ...ที่แรกคิดว่าเป็นผู้หญิงทำงาน ชุดที่สวมก็ดูจะแพงแล้วยังดีมีเหล้าด้วย”

มีข้อมูลว่าระดับแอลกอฮอล์ในเลือดสูง

“เด็กที่ดื่มมันก็ดื่มอยู่นะ” อาชิยะพูดเสียงห้วน มาซาโยชิพยักหน้า

“แบบนี้ที่มวงในต้องได้เรื่องแน่ เพราะคนร้ายอาจจะเป็นคนในโรงเรียน เพื่อนฝูง หรือคนที่เกี่ยวข้องกับพ่อแม่ของผู้ตาย ถึงจะไม่ควรมองอย่างมือคดี แต่ตำแหน่งผู้บริหารกับกรรมการบริษัทมักจะมีศัตรูมาก”

มาซาโยชิเห็นด้วย

เวลาเสียชีวิตน่าจะราวๆ ตีสองของวันเสาร์ที่ 1 ตุลาคม ไม่รู้ว่าแม่อิตตอไม่ได้ตั้งแต่มื่อไหว เห็นว่ากำลังเดินทางกลับโตเกียวด้วยรถไฟชินคันเซ็น แต่ไม่รู้ว่าเมื่อวานทำอะไร ผู้ตายเป็นนักเรียนแบบไหน ของที่ได้ติดตัวไม่ใช่แฟชั่นแบบที่เรียกว่าฟังก์ แต่ก็ไม่ใช่ชุดธรรมดาของนักเรียนมัธยมปลาย สันรองเท่าก็สูง มีโอกาสมากที่เป็นคดีที่ผู้ตายหาเรื่องใส่ตัวเองซึ่งไม่ใช่อาชญากรรมที่เป็นเหตุบังเอิญ

การตรวจสอบอย่างละเอียดบริเวณรอบที่เกิดเหตุของที่มวงนอก คงจะพบร่องรอยของอาชญากรรมผู้การสอบสวนของที่มวงในที่เข้าไป สอบถามคนรอบตัวผู้ตายไม่ได้ มาซาโยชิรู้สึกตัวอย่างหลังไถ่กว่า แน่หนอน การเดินตระเวนรวบรวมข้อมูลก็เป็นบทบาทสำคัญของการสืบสวน ถ้าพบหลักฐานอย่างไม่คาดฝันได้ก็คงจะดีใจมากเช่นกัน แต่ต้องใจเย็นเอามาก ๆ อาชิยะเห็นมาซาโยชินิ่งเงียบ จึงยิ้มให้ “เราได้รูปถ่ายตอนยังมีชีวิต แล้ว การสอบถามข้อมูลก็จะง่ายขึ้น”

ข้อมูลรูปถ่ายถูกส่งเข้าสมาร์ทโฟนของอาชิยะ

เป็นเรื่องที่จริงจังๆ เพียงแต่มาซาโยชิสงสัยว่ามีการแต่งรูปหรือเปล่า อายุ 17 เท่ากับยู แต่ใบหน้าได้รูปสะสวยดูเป็นผู้ใหญ่กว่าอายุ แต่ใบหน้า ของศพบิดเบี้ยวด้วยความหวาดกลัว ดูไม่สงบ ปากก็อ้า แต่ศพมีร่องรอย เครื่องสำอาง ตอนนั้นหล่อนอาจจะเดินด้วยใบหน้าที่แต่งแล้วนี้ก็ได้

มาซาโยชิมองแผนที่ส่วนที่เขารับผิดชอบ อาจเพราะเป็นวันอาทิตย์ คนที่ไปหาส่วนใหญ่จึงไม่อยู่

จนถึงบ้านหลังหนึ่งจากหลายๆ หลังที่สอบถามมา

บ้านนี้มีรั้วตาข่ายเตี้ยล้อมรอบ สร้างมาแล้วราว 20 - 30 ปี คง มีการเปลี่ยนแปลงหน้า เพราะดูใหม่กว่าเมื่อเทียบกับรั้ว ต้นไม้ในสวนที่ ไม่กว้างนักโตจนไม่ได้รูป แต่มีวัชพืชน้อย เหมือนมีการดูแลเท่าที่จำเป็น นอกรั้วตาข่ายมีพื้นที่ว่างปูคอนกรีต กั้นอาณาเขตกับบ้านที่ติดกันด้วยรั้ว ชนิดเดียวกัน คงเป็นที่จอดรถ มองเห็นรอยล้อ แต่ไม่เห็นรถ ที่เสาประตู มีอินเตอร์คอม ลองกดสองสามครั้งแต่ไม่มีเสียงตอบ แต่ได้ยินเสียงดัง สม่่าเสมออยู่ในบ้าน อาจเปิดโทรทัศน์หรือวิทยุอยู่ ป้ายหน้าบ้านเขียนว่า โทโมนางะ ลองเรียกด้วยเสียงดังว่า “ขอโทษครับ” ก็ยังไม่มีเสียงตอบ หรือ อาจจะออกไปข้างนอกโดยเปิดวิทยุหรือโทรทัศน์ทิ้งไว้

“คงต้องมาใหม่แล้วละ” อาชิยะพูด แล้วเขียนเครื่องหมายถูกเล็กๆ ลงบนแผนที่ ตอนนั้นเองที่ได้ยินเสียงดังจากในบ้านร้องว่าเฮ้ย แล้วมาน

หน้าต่างบานยาวจรดพื้นซึ่งอยู่ข้างประตูหน้าต่างก็แหวกออก มองเห็นชายชราสวมชุดวอร์ม เขาทาบหน้าต่างสองสามครั้ง มองมาทางนี้แล้วเคาะอีกครั้ง จากนั้นจึงปลดสล็อกแล้วเปิดหน้าต่าง ส่วนที่เป็นชานพักทำด้วยอิฐบล็อกละให้เป็นที่ถอดรองเท้า เขาสวมรองเท้าแตะที่วางอยู่บนนั้น

“พวกเธอมีอะไรกัน” ชายชราเดินมาจนใกล้ประตูรั้ว เขาเป็นคนร่างใหญ่แข็งแรง สูงราว 170 เซนติเมตร ทำทางเดินเห็นมันคง มาซาโยชิคิดว่าทำไมถึงไม่ออกทางประตู พลังถามชื่อ ชายชราตอบว่าโทโมนาเง มาซาโอะ เป็นเจ้าของบ้านนี้

เมื่อแจ้งว่าอยากถามเรื่องผู้หญิงที่พบที่ทางเดินสี่เหลี่ยมเมื่อเช้าวัน มาซาโอะเอียงคอ ดงน “ไม่รู้”

“หรือครับ ถ้าฉันเคยเห็นผู้หญิงคนนี้ใหม่ครับ” อาชิยะเอารูปของอิงาชิยามะ ชองให้ดู

“อาจเคยเห็นก็ได้”

“ที่ไหน เมื่อไหร่ครับ” มาซาโยชิร้องเสียงหลง ซ่อนอาการใจเต้นแรงไม่อยู่ ถามถูกตัวเลยหรือนี่ อาชิยะกระแอมเตือนให้สงบสติอารมณ์

“เอ...เมื่อไหร่บ้าง” เสียงของมาซาโอะส่อแววกังวล

“อย่างที่บอกไปเมื่อครู่ ตรงทางเดินสี่เหลี่ยมข้างหน้านี้ มีคนเสียชีวิตบริเวณถนนริมแม่น้ำ ตอนเช้าเมื่อวาน วันเสาร์ ที่คุณเห็นเป็นก่อนหน้านั้น ค็นวันศุกร์หรือเปล่า หรือก่อนหน้านั้นอีก”

“ริมแม่น้ำหรือ”

“ใช่”

“ริมแม่น้ำ ก็เห็นตรงนั้นแหละ เมื่อวาน”

มาซาโยชิกับอาชิยะมองหน้ากัน

“เมื่อที่คุณพูดว่าไม่รู้ซักไม่ใช่หรือครับ”

“เออ ไม่รู้”

คำตอบเริ่มสับสน หมายความว่าอย่างไรกัน มาซาโยชิครุ่นคิด

“คุณโทโมนางะ เมื่อวานเห็นผู้หญิงคนนี่จริงๆ นะครับ” อาชิยะถามแทน รอยยิ้มอ่อนโยนบนใบหน้าที่ยังทางตาตก ถามอย่างสุภาพเพื่อให้เข้าใจง่าย

“ไม่ได้เห็นหน้า”

มาซาโยชิกับอาชิยะมองหน้ากันอีกครั้ง แล้วอาชิยะก็ส่งสายตาให้มาซาโยชิดูโทรศัพท์มือถือแบบพับที่คล้องคอของมาซาโอะ เป็นพีเจอรี่โฟนสำหรับผู้สูงอายุรุ่นเมื่อหลายปีก่อน มีรอยถลอกหลายแห่ง มีสติ๊กเกอร์เขียนตัวหนังสือติดเครื่อง ‘ถ้ามีอะไร กรุณาติดต่อที่หมายเลข 1’

มาซาโยชิรับรู้ได้ว่า คงเป็นอาการสมองเสื่อมหรืออะไรทำนองนั้น ประตุน่าก็อาจจะล็อกกุญแจเพื่อไม่ให้มาซาโอะออกไปได้ แต่สีหน้าตอนมาซาโอะดูรูปถ่ายนั้นมีสติ

ศพถูกพบในสภาพคว่ำหน้า คำตอบที่ว่า “ไม่ได้เห็นหน้า” ก็อาจจะ เป็นคำตอบที่ถูกต้อง มาซาโยชิคิดเช่นนั้น จึงถามอีกครั้ง “ไม่ได้เห็นหน้า แต่เห็นศพหรือครับ”

“ศพหรือ” มาซาโอะเสียงสูง

“ครับ เสียชีวิตแล้วครับ” เขาตอบทั้งที่คิดว่าน่าจะบอกไปหลายครั้งแล้ว

“ตายแล้วหรือ”

“ว้าก” มาซาโอะตะโกนแล้วผลักท้องของมาซาโยชิ แรงมากอย่างคาดไม่ถึง มาซาโยชิเซ มาซาโอะเปิดประตูรั้วแล้ววิ่งออกไปที่ถนน

“แย่แล้ว ต้องรีบจับไว้”

“ครับ”

มาซาโยชิก็ไม่คิดว่าจะเป็นคนร้าย แต่มาซาโอะกำลังสับสน ถ้าออกไปที่ถนนที่รถแล่นจะเป็นอันตราย

เขาตามทันที่ปากซอยแล้วจับไหล่ทั้งสองไว้ มาซาโอะร้องโวยวายพร้อมทูปต้อยอย่างไม่วามือ ถึงจะทำใจไว้แล้วก็ยังเจ็บ เขากับอาชิยะช่วยกันทำให้มาซาโอะสงบลงจนได้ จากนั้นจึงยื่นมือไปที่โทรศัพท์มือถือที่คล้องคอ

II โมโมกะ

คาเฟโคคุณมีบรรยากาศสบายๆ

โมโมกะได้ยื่นว่าร้านนี้เปิดในย่านที่พักอาศัยนี้มา 15 ปีแล้ว ลูกค้าประจำว่าร้อยละเจ็ดสิบเป็นผู้สูงอายุ คราบและร่องรอยที่สะสมมากกว่า 15 ปีปกคลุมทั้งโต๊ะ เก้าอี้ และผนังที่ละน้อย แต่ก็ทำให้รู้สึกอบอุ่น ซึ่งลูกค้าบอกว่ามาแล้วสบายใจเหมือนอยู่ในวังใหม่ (โคคุณ) จริงๆ จะคุยกับคนรู้จักก็ดี จะนั่งปล่อยอารมณ์ดื่มกาแฟ หรืออ่านนิตยสารก็ได้ สิ่งที่เปลี่ยนไปก็มีแค่ลูกค้าที่ค่อยๆ เปลี่ยนหน้าไปซ้ำๆ ตลอด 15 ปีที่ผ่านมา และภาพเขียนที่แขวนกระจายบนผนัง เพราะภาพเขียนลับเปลี่ยนเป็นประจำ

“ฉันว่าฉันชอบภาพเขียนยุคหลังของคุณโทซูกะนะ คิดว่าดีตรงสีสันทึ่อ่อนโยน”

“จริงด้วย ภาพที่เขียนหลังจากที่เขาดูไม่ได้แล้ว รู้สึกถึงความปลงมากกว่าเมื่อก่อน”

ลูกค้าประจำสูงวัยสองคนคุยกัน ขณะนั่งมองภาพเขียนที่เพิ่งนำมาแขวนเมื่อสองสามวันก่อนที่โต๊ะใกล้เคาน์เตอร์ โมโมกะวางถ้วยกาแฟลงตรงหน้าทั้งสองพลางกล่าวว่า “แต่ภาพเขียนที่แขวนก่อนหน้านั้นก็มีความโปร่งอยู่นะคะ”

เงียบกันไปชั่วคราว จากนั้น เป็นตะ ลูกค้าชายที่สวมหมวกนิตติ้งสีเขียวก็หัวเราะ “ไม่ใช่ความโปร่งนะ แต่เป็นความปลงนะ โมโมกะจัง”

“ความปลง ความปลงหมายถึงอะไรหรือคะ”

“ความรู้สึกยอมถอดใจนะ บอกไว้ก่อนนะไม่ใช่ถอดเสื้อ”

“เพราะการถอดใจก็คล้ายการถอดเสื้อ เป็นคำที่มาจากตรงนั้นหรือคะ”

คำถามของโมโมกะ ทำเอาชิโจ ลูกค้าหญิงที่นั่งตรงข้ามต้องตีแขนของเบ็นตะ ทั้งสองมักนั่งร่วมโต๊ะกัน แต่ไม่ใช่คู่รักกัน ต่างฝ่ายต่างมีครอบครัว เบ็นตะมีหลานที่อยู่แดนไกลด้วย

“ไม่ได้หรอก คุณเบ็น พุดแบบนี้กลับจะยิ่งสับสนหนัก โมโมกะจึงไม่ใช่ยังงั้นหรอกนะ”

“ขอโทษนะ คิดไม่ถึงว่าโมโมกะจังจะตีมันเป็น”

แหะๆ โมโมกะจังหัวเราะแล้วถอยออกมา เข้าไปหลังเคาน์เตอร์ แล้วถามฮิโนตะ โชระ เจ้าของร้านว่า “ภาพเขียนนั้นให้ความรู้สึกถอดใจหรือคะ”

“เรื่องนั้นต้องไปถามพ่อผมถึงจะรู้ แต่พ่อเขียนเป็นภาพประกอบหนังสือภาพ คงเขียนให้เข้ากับเรื่องราวของหนังสือ ไม่ใช่ความรู้สึกของพ่อหรอก” โชระยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

โคคุนเป็นร้านคาเฟ่ที่สร้างขึ้นในบ้านของโชระ ประตูด้านหลังเคาน์เตอร์เปิดไปยังเรือนใหญ่ โมโมกะได้ยินมาว่า เมื่อก่อนคุณพ่อและญาติเปิดร้านกาแฟให้เป็นที่ทำมาหากินของโชระ ผู้ต้องดูแลคุณพ่อ คุณพ่อเป็นจิตรกรชื่อ ฮิโนตะ ไทชูเกะ เพิ่งเสียชีวิตเมื่อปลายปีที่แล้ว ตั้งแต่บัดเจ็บที่ไขสันหลัง เขาต้องใช้ชีวิตอยู่บนรถเข็นมา 20 ปี สุดทำร้ายกายค่อยๆ ทรมาน จนเสียชีวิตเพราะปอดบวม ตั้งแต่นั้นมา โชระก็อยู่คนเดียว

โมโมกะไม่รู้ว่ภาพเขียนนั้นดีหรือไม่ แต่รู้สึกได้ว่า ภาพเขียนบนผนังมีบรรยากาศสามแบบ แบบหนึ่งเป็นภาพนุ่มนวลที่มีสีอ่อนโยนอย่างที่ชิโจพุดถึง อีกแบบเป็นการเขียนโลกอันยิ่งใหญ่ที่มีโทนสีชัดเจน และแบบสุดท้ายโดยผู้สร้างสรรค์คนละคนกัน ชิโจสอนว่าเป็นภาพเหมือนจริง มอง

เห็นราวกับดอกไม้ของจริง โดยโชระผู้ยืนอยู่ข้างๆ ตอนนี้เป็นคนเขียน เห็นว่าโชระถนัดเขียนภาพมาตั้งแต่เล็ก

“เพิ่งนึกขึ้นได้ โมโมกะจัง เตียวอีกชั่วโมงผมจะมีแขกมา” โชระพูดด้วยความเกรงใจ

“ได้ค่ะ ไว้ใจฉันได้ ฉันจะจัดการเรื่องร้านให้เอง เตียวนี้ซังกาแพก็ยังมี” โมโมกะมองเครื่องซังกาแพแบบไซฟอนพลางซุกำบ้านแสดงความมั่นใจ

“ผมซังกาแพเองดีกว่า นอกนั้นก็ฝากด้วยนะ”

แฮม โมโมกะทำปากยื่น เป็นตะจิ้งส่งเสียงมา “ฉันเป็นหนูทดลองชิมกาแพของโมโมกะจังให้ก็ได้ล่ะ”

“หนูทดลองหมายความว่ายังไงคะ ใจร้ายจัง”

“ก็มันไม่เหมือนกันนี่นา จะว่ายังไงดี คือรสชาตินะ”

“กาแพของฉันใส่หัวใจเข้าไปด้วยนะคะ”

“ไม่ใช่หัวใจ แต่เป็นรสชาติ ถึงไม่มีหัวใจก็ยังดื่มได้ แต่ถ้าไม่มีรสชาติก็ดื่มไม่ลง” เป็นตะพูดหน้าเซิด เกิดเสียงหัวเราะรอบเคาน์เตอร์

ทันใดนั้น เสียงโทรศัพท์ของร้านดังขึ้น โมโมกะยื่นมือไป แต่โชระรับก่อน พอเห็นรอยยิ้มค่อยๆ หายไปจากหน้าของโชระ โมโมกะทำใจแล้วว่าคงเป็นเรื่องมาซาโอะ โทรศัพท์มือถือของมาซาโอะบันทึกหมายเลขโทรศัพท์ของร้านโคคุนไว้ แต่โทรศัพท์ที่โชระส่งให้มาจากบุคคลที่เหนือความคาดหมายของโมโมกะ

บนถนนหน้าบ้านโทโมนางะ มีคนสามคนรวมทั้งมาซาโอะด้วยกำลังรอโมโมกะ

“คุณเป็นคนในครอบครัวของคนนี้ใช่ไหมครับ พวกเราโทรไปเอง”

ชายหางตาตกรยับสมุดจดจากกระเป๋าตังตรงหน้าอก แล้วเปิดออกในแนวตั้ง สมุดจดของตำรวจนั่นเอง โมโมกะรู้เพราะเคยเห็นจากละครโทรทัศน์ คนอายุมากกว่าชื่ออาซึยะ ส่วนคนหนุ่มกว่าบอกว่าชื่อชิโอะซากิ

“ขอโทษนะคะ ล็อกกุญแจประตูใหญ่ไว้ เลยคิดว่าคงจะไม่ออกมา

ข้างนอก” โมโมกะค้อมศีรษะหลายต่อหลายครั้ง

มาซาโอะซึ่งถูกอาชิยะและชิโອซากิจับแขนทั้งสองไว้ เห็นโมโมกะแล้วจึงเปลี่ยนจากสีหน้าเครียดเป็นยิ้ม “คนพวกนี้มาหา เขาเป็นคนที่รู้จักกับเธอหรือ”

“ไม่ใช่คนรู้จักหรอก คุณปู่ เอ้อ...ที่ว่ามาหา มีอะไรหรือคะ”

ทั้งสองที่บอกว่าเป็นตำรวจสบตากัน แล้วอาชิยะเป็นฝ่ายเอ่ยปาก “มาหาเพราะมีเรื่องที่ยอยากจะถาม แล้วคนนี้ก็เปิดหน้าต่างออกมา คุยกๆ อยู่ก็เกิดคั่งรังกระเจิดกระเจิง”

“คิดว่าการปล่อยยให้คนสภาพแบบนี้ได้อยู่คนเดียวก็กระไรอยู่ครับ”

ชิโອซากิตำหนิ

“ขอโทษค่ะ แต่ตอนกลางวันก็ปิดอินเทอร์เน็ตคอมแล้ว ถ้าไม่มีอะไรแคงไม่ออกมาข้างนอก จะให้ฉันเฝ้าตลอดคงไม่ได้ แล้วก็ไม่ได้อยู่ในสภาพที่ย่ำแย่ขนาดนั้น ตอนอยู่บ้านก็จะนั่งดูทีวีอย่างอารมณ์ดี”

“ถึงยังงั้นก็ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นไม่ใช่หรือ” ชิโອซากิพูดด้วยเสียงยึดอัด

หรือว่าพวกเขาฟังแล้วรู้สึกเหมือนเราเถียง ว่าคนที่มาหาไม่ใช่เอง โมโมกะทำตัวสลับแล้วเอ่ยคำขอโทษอีกครั้ง

“แต่ละคนมีปัญหาไม่เหมือนกัน จำเป็นเมื่อไหร่ไว้คอยปรึกษาเรื่องคุณปู่กันอีกได้นะ แต่ที่เราอยากถามเป็นอีกเรื่องหนึ่ง อันที่จริง มีคนพบศพผู้หญิงตายผิดธรรมชาติเมื่อเช้าวาน ตรงทางเดินสี่แยกใกล้ๆ นี้ คิดว่าคงจะได้ยินจากข่าวหรืออะไรบ้างแล้ว...” อาชิยะอธิบาย

โมโมกะไม่รู้จะทำหน้าอย่างไรดี ที่โคคุนก็พูดถึงเรื่องที่ทางเดินสี่แยกเหมือนกัน มีคนบอกว่าคนตายเหมือนจะไม่ใช่คนแถวนี้ น่ากลัวนะ เป็นต้นทุกคนทำหน้าเหย บางคนก็ขมวดคิ้ว บางคนก็เบะปาก

โมโมกะลองเปลี่ยนแบบสีหน้าเหล่านั้น “ได้ยินข่าวลือค่ะ ยังคุยกันเลยว่าน่ากลัวนะ”

“ปกติใช้ทางเดินสี่เหลี่ยมบ่อยไหมครับ” ชิโซากิถาม

“นานๆ ครั้งค่ะ”

“เมื่อวานเข้าล่ะครับ”

“เข้าหรือคะ” โมโมกะถามกลับ พลังลอบมองท่าทีของมาซาโอะ
มาซาโอะพูดด้วยรอยยิ้ม “เมื่อวานหลับนุ้ย”

“คุณนุ้ย ขอโทษนะครับ ตอนนี้นำกล้องคุณหลานอยู่” อาชิยะปราม
ด้วยเสียงอ่อนโยน

“ก็ไม่ได้ตีหมาอาทิตย์หนึ่งแล้ว ก็เลยนอนสบาย” มาซาโอะพูดโดย
ไม่สนใจอาชิยะ

“คุณนุ้ย ที่ตีมันนะเมื่อคืนไม่ใช่หรือ แต่สองคนนี่ถามถึงเรื่องเมื่อวาน
ตอนเช้า”

“งั้นหรือ เพื่อสุขภาพ ก็เลยตีหมาอาทิตย์ละครั้ง แค่วันเสาร์วัน
เดียว”

“เป็นเรื่องที่ตีครับ ว่าแต่คุณโทโม นางะ...คุณหลานนะครับ กลับไป
เรื่องเมื่อกี้ เมื่อวานตอนเช้าได้ใช้ทางเดินสี่เหลี่ยมหรือเปล่าครับ”

อาชิยะถาม โมโมกะกลืนน้ำลายดังเอี๊ยก “เมื่อวานตอนเดินผ่าน มี
คนเยอะแยะไปหมด”

“ประมาณกี่โมงครับ” ชิโซากิถามแทรกถึงรายละเอียด

“ผ่านตอนก่อนจะไปทำงาน ราวแปดโมงมั้ง”

“ใช่ มีคนเต็มไปหมด ที่เรียกกันว่ามัตฟ้ามัตวัน พวกเขาไม่รู้ไหม ที่
ว่ามัตฟ้ามัตวันหมายถึงสี่หมของคนที่มาขายดำจนมัตไปหมด” มาซาโอะ
พูดแทรก คงหวนระลึกถึงความทรงจำสมัยเป็นครู จึงพูดโพล่งอย่าง
ไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย

“หมายความว่าคุณอยู่กับคุณนุ้ยด้วยหรือครับ” อาชิยะเอียงคอ ชงน

“ค่ะ ก็ให้คุณนุ้ยอยู่บ้าน หรือไม่ก็พาไปที่ทำงาน อย่างไม่ค่อย
หนึ่ง ระยะเวลาหลังส่วนใหญ่จะพาไปด้วย เมื่อวานคุณนุ้ยบอกว่าอยากไปก็ไป

ด้วยกัน วันนี้บอกว่ายากดูทีวี เลยล็อกกุญแจให้อยู่ในบ้าน”

“ที่ทำงานคือหมายเลขโทรศัพท์เมื่อสักครู่นี้ไหมครับ”

“คะ คุณปู่เป็นลูกค้าประจำอยู่แต่เดิม”

“จ้ะหรือครับ” อาซึยะพยักหน้า แล้วเอารูปถ่ายในสมาร์ตโฟนให้ดู

“ว่าแต่คุณหน้าผู้หญิงคนนี้หรือเปล่าครับ”

“สวยจ้ะนะคะ” โมโมกะตอบแบบนั้น...กว่าจะตอบแบบนั้นได้ก็

แทบแย่

“ใช่ครับ แต่หล่อนตายแล้ว”

คำพูดนั้นทำให้โมโมกะลืมตัวมองเห็นฮาชิโอะซากิ คนที่ตายคือคนนี่
เองหรือ

“รู้จักหรือครับ”

“เปล่าคะ เพราะได้ยินว่าถูกฆ่าตายอย่างโหดร้าย ทั้งที่เป็นคนสวย
ถึงขนาดนี้”

“ไม่ว่าจะสวยหรือไม่ การเอาชีวิตของคนอื่นไปเป็นเรื่องที่แยครับ แต่
คุณปู่รูปนี้แล้วบอกว่ารู้จัก เป็นคนรู้จักของคุณปู่หรือเปล่าครับ”

“ไม่ทราบคะ” โมโมกะส่ายหน้าถี่ๆ รู้สึกว่าถ้าทำอย่างนั้น เขาจะ
ได้อ่านสีหน้าไม่ออก

“ฉันก็ไม่รู้จักนะ” มาซาโอะบอก

อาซึยะฝืนยิ้ม “ตอนแรกบอกว่ารู้จักนะ ลำบากใจเลย”

“ขอโทษคะ” โมโมกะค้อมศีรษะเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วนี่

“เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เรากลามทุกคนนะครับ ตั้งแต่คืนเมื่อวานขึ้นจนถึง
เช้าเมื่อวาน คุณอยู่ที่ไหนกันบ้างครับ”

“ก็หลับอยู่นะ”

“มีใครเป็นพยานได้ไหมครับ” อาซึยะรุกทั้งที่ยังยิ้ม

โมโมกะจ้องหน้าอาซึยะกลับ “คุณปู่...คะ”

“เป็นพยานให้กันและกัน อย่างนั้นหรือครับ แล้วอยู่ในห้องเดียวกัน

หรือเปล่าครับ”

“คนละห้องค่ะ”

“แล้วคนในครอบครัวคนอื่นล่ะครับ”

“มีพ่อค่ะ พ่อทำงานจนดีก คิดว่ากลับมาตอนมีดแล้ว ประมาณสองยามค่ะ”

“รู้ตัวตอนเขากลับถึงบ้านไหมครับ”

“ค่ะ” โมโมกะโกหก หล่อนไม่รู้เวลากลับของพ่อ แต่จะให้มาซาโอะเป็นพยานแค่คนเดียวก็ไม่ค่อยมั่นใจ คิดว่าน่าจะมีพยานอีกคนจะดีกว่า

“แล้วในเวลานั้น หรือว่าก่อนหน้านั้นก็ได้ สังเกตเห็นอะไรผิดปกติบ้างไหมครับ”

“ไม่เลยค่ะ” โมโมกะตอบอย่างระมัดระวัง

III มาซาโยชิ

มาซาโยชิรู้สึกคาใจกับสองคนนี้

ก่อนอื่น ไม่รู้ว่าชายชราที่ชื่อโทโมนาเง มาซาโอะ สมองเสื่อมแค่ไหน รู้ยู่ว่าอาการแบบนี้แสดงเป็นตัวเลขไม่ได้ง่าย ๆ แต่เพราะบางครั้งก็พูดรู้เรื่องดี จึงรู้สึกเหมือนถูกหลอก อันที่จริง เขาน่าจะรู้จักอิงาชิยามะชิอง ผู้ตาย

หลานสาวที่ชื่อโมโมกะก็เหมือนกัน ตอนให้ดูรูปถ่าย มีปฏิกริยาเหมือนแสร้งทำเป็นเยือกเย็น เห็นบอกว่าอายุ 19 แต่ทำไม่รู้สึกรู้ว่าเด็กกว่านั้น หรือเพราะไม่ได้แต่งหน้า เมื่อเห็นโมโมกะร้อนรน ถามว่าเสร็จหรือยัง

มาซาโยชิจึงถามว่ามีอะไร หล่อนบอกว่าจะต้องกลับไปทำงาน เพราะ
ขออนุญาตออกมากลางคัน เมื่อถามอีกว่าแล้วจะอย่างไรกับมาซาโอะ
หล่อนตอบว่าจะพาไปด้วย

อาชิยะตอบรับ แล้วทำท่าจะขอด้ว มาซาโยชิกลับห้ามไว้ “ขอตาม
ไปร้านนี้ด้วยดีกว่า รู้สึกใหม่กว่าสองคนนี้น่าสงสัย” พวกเขาปรึกษากันเสียง
เบา

“คงเริ่มหลงแล้ว เดี่ยวจำได้เดี๋ยวจำไม่ได้ พุดอะไรไม่ชัดเจน น่าจะ
แค่นั้นมากกว่า แล้วนี่ก็เสียเวลาไปมาก ยังเดินถามได้ไม่ถึงครึ่งของงาน
ที่รับมา” อาชิยะพยายามจะเอาแผนที่ที่ยังขาวสะอาดให้ดู จริงอยู่ที่งาน
ของทั้งสองคือสอบถามผู้คนบริเวณรอบที่เกิดเหตุ แต่เชื่อว่าจะถามเหมือน
เครื่องจักรแล้วก็พอ ควรให้ความสำคัญกับคนที่มาที่ว่าจะรู้อะไรมากกว่า

“ไว้ค่อยเร่งเอาทีหลังก็ได้เน้า” มาซาโยชิขอร้องอาชิยะที่อดอด หรือ
ว่าเขาเป็นคนที่เอาแต่ทำตามคู่มือ มาซาโยชิไม่ค่อยสบายใจ

เมื่อบอกว่าจะตามไปที่ร้าน โมโมกะพยักหน้าไม่พุดอะไร ยื่นมือ
ให้มาซาโอะ มาซาโอะก็จับมือนั้น สีหน้าเหมือนเด็กที่ต้องการผู้ปกครอง

เดินยังไม่ทันถึงหนึ่งกิโลเมตร ก็เห็นอาคารคล้ายบังกะโลอยู่กลาง
ย่านที่พักอาศัย มาซาโยชิซึ่งนึกภาพร้านที่เหมือนโดมรูปไข่จากชื่อโคคุน
เห็นแล้วก็ผิดคาด อาคารแบบบังกะโลสร้างต่อกับบ้านพักอาศัยที่ด้านหลัง
หน้าร้านมีกระถางยาวปลูกไม้ดอกเรียงอยู่หลายกระถาง แต่เมื่อมองลึก
เข้าไปทางบ้านพัก ส่วนที่ต่อจากทางเดินมีหญ้าขึ้นจนรก พื้นที่สวนกว้างพอ
สมควรแต่ไม่ได้รับการดูแล อีกทั้งยังมีไม้ใหญ่ ทำให้สภาพเหมือนป่า บ้าน
พักเป็นเรือนสองชั้น มีห้องกระจกหันสู่สวน ส่วนด้านในมีประตูม้วนปิดอยู่

เมื่อโมโมกะเปิดประตูร้าน หลายคนในนั้นต้อนรับด้วยสีหน้าห่วงใย
ไม่ใช่แค่คนหลังเคาน์เตอร์ แต่กลุ่มผู้สูงวัยที่เป็นลูกค้ายังทำท่าจะลุกขึ้น
โมโมกะวิ่งไปที่เคาน์เตอร์ พุดบางอย่างกับชายหลังเคาน์เตอร์ แล้วจึงก้ม
ศีรษะให้ ชายคนนั้นพยักหน้า ทั้งที่ไม่น่าจะรบกวนเวลามากขนาดนั้น ไม่

เห็นจะต้องขอโทษ มาซาโยชิคิด

ลูกค้าสูงอายุนายหญิงสองคน เดินเข้ามาข้างมาซาโย

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร” มาซาโยะตอบอย่างอารมณ์ดี ปฏิเสธมือของลูกค้าชายที่จะช่วยพยุง แล้วเข้าไปนั่งที่โต๊ะในสุด โมโมกะเข้าไปหลังเคาน์เตอร์ ล้างมือแล้วจึงคาดผ้ากันเปื้อน

“ลูกค้ามีแต่คนแก่ แถมชื่อว่าโคคุงันหรือ” อาชิยะทิมพำขณะหัวเราะหึๆ

“อะไรหรือครับ” มาซาโยชิถาม

“เปล่า ก็แค่เคยมีหนึ่งชื่อนั้นเมื่อนานมาแล้ว” เขายิ้ม

“ขอโทษครับ พวกเรามาจากสถานีตำรวจทาจิกาวะ” มาซาโยชิพูดกับผู้ชายหลังเคาน์เตอร์ แต่ลูกค้าสองคนเมื่อครู่ซึ่งอยู่ที่โต๊ะใกล้ๆ กลับสนใจ ขวนให้หนึ่งโต๊ะของพวกเขา ลูกค้าโต๊ะอื่นก็มองมาอย่างสนใจใคร่รู้ ดูเหมือนผู้สูงอายุจะมากอย่างที่อาชิยะพูด ชายที่สวมหมวกนิตติ้งมองรอบตัวเหมือนจะบอกว่าตัวเองเป็นตัวแทน แล้วเปิดฉากถามเรื่องผู้หญิงที่พบที่ทางเดินสี่เหลี่ยมทันที

“รู้หรือยังว่าเป็นใคร เห็นในทีวีบอกว่าถูกทุบหัวตัวเอง” ชายคนนั้นยื่นหน้าเข้ามาเหมือนคุ้นเคยกันเหลือเกิน บอกว่าชื่อเบ็นตะ

“เรื่องนั้นเรายังบอกไม่ได้ แต่มีอะไรที่คุณพอจะทราบบ้างไหมครับ”

ขึ้นเอารูปถ่ายผู้ตายให้ดูตอนนี้ คงอะอะกันจนอาจจะคุยกันไม่รู้เรื่อง มาซาโยชินึก

ฝ่ายผู้หญิงพยักหน้าด้วยความภูมิใจ เห็นว่าชื่อชิโจ “ถ้าให้เดานะฉันว่าคนร้ายต้องเป็นนักเรียน ไม่ ม.ต้นก็ ม.ปลาย เด็กสมัยนี้ขนาดกันง่าย ๆ”

“ถ้าจันคนที่ถูกฆ่าก็ต้องเป็นเด็กมัธยมต้นหรือมัธยมปลายด้วยสิใจจริง แต่ผู้ตายเป็นผู้หญิงทำงานที่มีเงินไม่ใช่หรือ เมื่อก่อนเคยมีคดีฆาตกรรมจากเว็บมีดีไซ์ใหม่ ใช้เน็ตรวบรวมพรรคพวกอะไรอย่างนี้ ฉันว่าต้องเป็นพวก

นั่นนะ” เป็นตะตอบทันควัน เขาเรียกหญิงสูงวัยท่าทางคืออายุ 60 กว่าว่า “โจจ้ง” ดูแล้วไม่น่าจะเรียกแบบนั้น ถึงจะมาจากชื่อจริงก็ตาม

มาซาโยชิรู้สึกขำ คดีเกิดขึ้นใกล้ตัว ทุกคนตื่นตื่นเต็มที จะว่าไป ยูก็ยิ่งเรียกว่าอะไรแมนด้วย ทั้งๆ ที่ไม่ใช่หนังสยองขวัญ

แม้จะเปิดเผยเรื่องเครื่องแต่งกาย แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นผู้หญิงทำงาน ซึ่งความจริงก็ไม่ใช่ ผู้ตายเป็นลูกสาวเศรษฐีก็จริง แต่เรื่องนี้ยังไม่ได้เปิดเผย ทว่า ชุดกระโปรงลายสก๊อตที่มีลักษณะพิเศษทำให้รู้ชื่อแบรนด์ และรู้กันว่าเป็นสินค้าราคาแพง จึงเกิดนักสืบสมัครเล่นคาดเดาเลยเถิดเต็มไปหมด

“ทำไมถึงคิดว่าคนร้ายเป็นนักเรียนมัธยม มีข้อสังเกตอะไรหรือเปล่าครับ” อาชิยะถาม

มาซาโยชินึกขึ้นได้ว่า มีเหตุทะเลาะวิวาทที่ทางเดินสี่เหลี่ยม เจ้าหน้าที่สืบสวนจากกองชุมชนสัมพันธ์ที่มาช่วยงานน่าจะตรวจสอบอยู่ ไว้ต้องไปเปรียบเทียบข้อมูลกันอีกที

“ราวหนึ่งหรือสองสัปดาห์ก่อนมั้ง มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งถูกรุมซ้อม” เป็นตะเล่าเรื่องการทะเลาะวิวาทนั้น ช่วงกลางดึก มีเด็กผู้ชายน่าจะอยู่ชั้นมัธยมต้นมาชุมนุมอะอะเอ็ดตะโรกัน คนก็เอือมระอาว่าดึกตื่นค่อนคืน ทั้งยังหมดช่วงปิดเทอมฤดูร้อนแล้ว แต่ขึ้นไปเตือน คนเตือนจะโดนเสียเอง ทุกคนจึงแกล้งทำไม่รู้ไม่ชี้ แต่ก็ได้ยินเสียงตะคอก เสียงร้องไห้ขอโทษขอโพย จึงมีคนแจ้งตำรวจ เมื่อพวกเด็กได้ยินเสียงหวอກັນนี้ รถตำรวจลาดตระเวนจนใกล้รุ่ง แล้วเรื่องก็จบไป

“คุณได้เห็นเองหรือเปล่าครับ” อาชิยะถาม เป็นตะส่ายหน้าปฏิเสธ ชิโจก็เช่นกัน บ้านของทั้งสองอยู่ห่างจากทางเดินสี่เหลี่ยม กลางคืนกันนอนแต่หัวค่ำ

“แต่มีข่าวลือที่ทุกคนมาคุยกันที่นี่ นี่พวกเรา ใครนะที่เป็นคนพูด” ว่าแล้ว ชิโจก็มองเคนันเตอร์

หลังเคนันเตอร์ ชายอายุราว 30 - 40 ปีเศษ ผมยาวมีผ้าโพกศีรษะ

บอกว่าชื่อ ฮิโนตะ โซระ เมื่อถามว่าเขียนอย่างไรก็บอกคันจิว่า 日之出宇宙³ เจ้าตัวคงรู้สึกได้ว่า คนฟังเห็นว่าชื่อช่างยิ่งใหญ่เกินตัว จึงพูดอย่างอายๆ ว่าเป็นความชอบของพ่อ

โซระกับพวกเป็นตะบอกชื่อของคนสองสามคนที่คิดว่าเป็นคนเล่าถึงข่าวลือ และบอกว่าพวกนั้นเป็นลูกค้าประจำเหมือนกัน มาซาโยซิจิดชื่อไว้ แต่ตอนนี้เรื่องที่ต้องตรวจสอบคือ แต่ละคนทำอะไรระหว่างกลางดึกวานขึ้นจนถึงเมื่อวานเช้าที่คาดว่าเป็นช่วงที่ศพถูกนำมาทิ้ง และเรื่องของโทมานางะ มาซาโอะกับโมโมกะ เขาจึงหันไปถามทางโต๊ะของเบ็นตะอีกครั้ง ทั้งสองบอกว่าคืนวานขึ้นนอนแต่หัวค่ำเหมือนปกติ และรุ่งเช้าได้ไปที่ทางเดินสี่เหลี่ยม เมื่อได้ยินว่ามีรถตำรวจมาชุมนุมกัน ไม่มีข้อมูลสำคัญอะไร

“คุณโทมานางะ มาที่นี้บ่อยหรือครับ” มาซาโยชิมองมาซาโอะซึ่งอยู่โต๊ะในสุด ชิโจพยักหน้า

“เห็นครั้งแรกก็ 3 - 4 ปีก่อนกระมัง ตอนนั้นก็แค่นานๆ มาที่ แต่ตั้งแต่โมโมกะจ้างทำงานที่นี่ ก็มาด้วยกันบ่อยขึ้น”

“เพราะโมโมกะจ้างบอกว่าทิ้งไว้ที่บ้านไม่ได้ เหม โมโมกะจึงนำมายกย่อง” เบ็นตะพูดต่อ พูดเหมือนที่โมโมกะบอก

“หล่อนเป็นคนดูแลอยู่สินะครับ” มาซาโยซิทามย้ำ

“ก็คุณพ่อทำงานทุกวัน มีแต่โมโมกะจ้างเท่านั้นที่จะดูแล...พูดแล้วอย่าเอ็ดไป คุณมาซาโอะบอกว่าลูกชายทำงานบริษัทผู้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าที่คิวชู แต่โดนลอบยแพเลยกลับมา ตอนนี้เป็นลูกจ้างรายวันนะ ลูกจ้างรายวัน ทั้งที่จบปริญญาโทหรือเอกเลยนะ อายุก็เพิ่ง 40 กว่า”

“คุณเบ็น ไม่ใช่เพิ่งจะ แต่ 40 กว่าแล้ว จะหางานประจำทำก็ยากแล้ว”

มาซาโยซิทามทั้งสอง “เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่ครับ”

“เห็นว่าช่วงหน้าหนาว ประมาณเดือนกุมภาพันธ์นี่มั้ง”

³ แปลตรงตัวว่า อรุณรุ่ง จักรवाल

“พูดถึงเรื่องลอยแพแล้ว ลูกชายคนโตของคุณกั๊งที่อยู่หมู่สาม ก็โดนเหมือนกันไม่ใช่หรือ มีคนเห็นอยู่แถวอาคารหน้าสถานีรถไฟตอนกลางวัน เหมือนจะแก๊งค์ทำเป็นไปทำงาน”

“แหม จริงหรือ จะทำยังไงดี ลูกฉันเป็นอะไรหรือเปล่านี่ ไม่ค่อยเล่าเรื่องงานให้ฟังเลยด้วย”

เพราะเริ่มออกนอกเรื่อง มาซาโยชิจึงต้องตะล่อมมาให้กลับเข้าประเด็น “แล้วเมื่อวานคุณโทโมนาเงะ มาซาโอะ มาที่นี้หรือเปล่าครับ”

ชิโจเอียงคอบว่า “เอ ไม่น่าใจ”

ทันใดนั้นก็มึนเสียงดังมาจากด้านหลัง “ตอนเช้าคุณปู่มากับฉัน หลังกินข้าวกลางวันก็บอกว่าอยากจะเอนหลัง เลยพากลับคะ” โมโมกะพูดแล้ววางแก้วน้ำลงบนโต๊ะ “รับอะไรดีคะ” พลงายืมแบบแม่ค้า

เห็นรอยยิ้มแล้ว มาซาโยชิจึงสังเกตเห็นเป็นครั้งแรกว่า ปลายฟันเขี้ยวด้านซ้ายหัก ทั้งที่ใบหน้าน่าเอ็นดูแบบเด็กสาว น่าเสียดาย พ่อถูกลอยแพ แล้วยังต้องดูแลปู คงไม่มีเงินและเวลาที่จะไปรักษา

“เดี๋ยวพวกเราก็กลับแล้ว ผู้จัดการ คุณฮิโนตะไซ่ใหม่ครับ เรื่องนั้นจริงหรือครับ” มาซาโยชิลุกไปที่เคาน์เตอร์

โชระตอบคำถามนั้นว่า “ครับ มีอะไรกับพวกโมโมกะจังหรือเปล่านะ โมโมกะจังเป็นเด็กขยัน มาช่วยงานที่ร้านแล้วยังดูแลคุณมาซาโอะด้วยครับ”

“ลูกค้าคนอื่นก็บอกยังงั้นเหมือนกัน” อาชิยะเดินเข้ามาพูดด้วย

“คืนวันศุกร์ เมื่อวานขึ้น หล่อนกลับบ้านประมาณกี่โมงครับ”

“ราวหนึ่งทุ่มครับ เพราะเหลือแต่ลูกค้าประจำ ก็เลยให้เลิกงานก่อน”

ลูกค้าประจำหมายถึงเป็นตะ คนเมื่อครู่ มาซาโยชิพูดเสียงเบา “แต่ถึงยังงั้นก็ลำบากนะครับ เมื่อวานตอนกลางวันก็ต้องพาคุณปู่กลับบ้าน เป็นพนักงานที่มีปัญหาอะนะนี่”

“ผมก็ต้องดูแลพ่อไปด้วย ดูแลร้านนี้ไปด้วย จึงเข้าใจความลำบากดี

ต่างฝ่ายก็ต้องช่วยๆ กันไป” ไชระพูดราวกับเข้าใจชีวิตดี

“หล่อนเริ่มมาทำงานตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ” อาชียะถาม

“น่าจะราวต้นเดือนมีนาคมนี้ ก็เกินครึ่งปีแล้วนะ” คำตอบของไชระ ตรงกับคำพูดของพวกเขาเป็นตะ

มาซาโยชียิ่งพูดเสียงเบาลงอีก “คำพูดของคุณโทโมนางะเชื่อถือได้ แค่ไหนครับ ไม่รู้เลยว่าเขาสมองเสื่อมจริงหรือเปล่า”

“ผมก็ไม่ทราบครับ แต่เทียบกับตอนมาที่ร้านครั้งแรก รู้สึกว่าไม่ดี ขึ้นนะครับ” ไชระตอบเสียงเบาเช่นกัน อาชียะซึ่งยื่นหน้าเข้าไปฟัง สาย หน้าเบาๆ

คำให้การไม่น่าเชื่อถืออย่างนั้นหรือ มาซาโยชิรู้สึกเสียตาย

ไหนๆ แล้ว ก็เลยถามไชระด้วยว่า ทำอะไรตั้งแต่คืนวานขึ้นจนถึง เข้าเมื่อวาน เขาบอกว่าทำงานจนร้านปิด แล้วรีบนอนเพื่อเตรียมพร้อม สำหรับวันรุ่งขึ้น และไม่ได้สังเกตเห็นอะไรเลย เพราะวันเสาร์อาทิตย์กับ วันหยุดราชการมีชุดอาหารเข้าขายด้วย วันก่อนหน้าวันแบบนั้นเขาจะเข้า นอนเร็ว เวลาเปิดร้าน วันธรรมดาสิบโมงถึงสองทุ่ม วันเสาร์อาทิตย์และ วันหยุดราชการ เปิดเจ็ดโมง ลูกค้าบางคนก็มาเร็วกว่านั้น จึงต้องเตรียม ร้านตั้งแต่หกโมง

“นั่นหรือครับ ถ้านึกอะไรออก หรือมีข้อมูลอะไรจากลูกค้า ช่วย ติดต่อเราด้วยนะครับ” มาซาโยชียื่นนามบัตรให้กลางฝากฝัง

มาซาโยชิเอารูปของฮิงาชิยามะ ชิงงาให้ไชระดู อาชียะก็เอมาให้ลูกค้า ในร้านดู โดยปิดรายละเอียดไว้ ทั้งไชระและทุกคนบอกว่าไม่เคยเห็น ไม่รู้จัก ชิโจประทับใจว่า “สวยจัง” เหมือนโมโมกะ ส่วนเป็นตะถามว่า “ผู้ตาย หรือคนร้ายละ” ทั้งสองออกมาจากร้านโดยไม่ได้อะไรติดมือ

อาชียะเดินนำไปที่ประตู

“นี่เธอ” มาซาโอะเรียกมาซาโยชิ “เอาลูกอมไหม”

ไม่รู้ว่เอามาจากตรงไหน มาซาโอะมีลูกอมห่อแยกเม็ดวางอยู่บนฝ่ามือ

“...ขอบคุณครับ จันทน์ขอชนะครับ”

จริงๆ แล้วไม่อยากจะ แต่จะปฏิเสธก็กระไรอยู่ มาซาโยชิเอาใส่ กระเป๋าทางเกง เมื่อวานฝนตก วันนี้อากาศเลยร้อน เดี่ยวจะละลายเปื้อนทางเกง จึงคิดว่าต้องรีบทิ้งหรือกินเสียก่อน

ขณะจะออกจากร้าน หญิงวัยกลางคนเดินสวนเข้ามา ได้ยินเสียงพูดทำนองว่า ภาพเขียนเป็นอย่างไร จะว่าไปก็เห็นภาพเขียนประดับอยู่เต็มไปหมด ถึงจะเป็นร้านที่มีแต่ผู้สูงอายุ แต่ก็มีนิตยสารแฟชั่นสำหรับผู้หญิงด้วย มาซาโยชิคิดพลางเดินออกจากโคนไป

IV มาซาโยชิ

การประชุมสืบสวนที่ห้องประชุมสถานีตำรวจทาจิกาวะเริ่มสองทุ่ม มีรายงานเกี่ยวกับผู้ตาย ฮิงาชิยามะ ชิอง ผู้นำทีมวงในคือ รองสารวัตร โคฮามะ หัวหน้าชุดของกลุ่มสืบสี่ กองสืบสวนที่หนึ่ง

ก่อนการประชุมเล็กน้อย มาซาโยชิได้ยินเสียงหัวเราะของโคฮามะ โดยมีโคมาโอกะ รุ่นพี่ของกลุ่มอาชญากรรมร้ายแรงอยู่ข้างๆ โคฮามะผู้มีร่างเล็ก โคมาโอกะได้เข้าร่วมทีมวงใน ดูเหมือนจะจับคู่กับโคฮามะ ทำไม มาซาโยชิถึงไม่ได้รับหน้าที่นี้ เขาเจ็บใจและหมั่นไส้สีหน้าประจบสอพลอของโคมาโอกะมาก

“ฮิงาชิยามะ ชิอง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า โรงเรียนมัธยมปลายสาธิตมหาวิทยาลัยสตรีเรียว...” โคฮามะแจ้งข้อมูล เริ่มรายงานจาก

สภาพครอบครัว พ่อแม่งานยุ่งจนไม่มีเวลาดูแลเท่าที่ควร แม้จะติดต่อกันบ้าง แต่ก็ทางไลน์เท่านั้น จึงไม่รู้ว่าลูกสาวทำอะไร ทุกคนในที่นั้นดูจะคิดว่า เรื่องนี้เกิดขึ้นเป็นธรรมดา

ความเคลือบไหวของพ่อแม่ช่วงเกิดเรื่องก็คือ แม่มีกำหนดการแน่นเอียด เช้าวันพฤหัสบดีไปบริษัทที่กินซ่า แล้วเย็นวันนั้นก็เดินทางไปโกเบ วันศุกร์ทำงานที่สาขาโกเบ กลางคืนรับประทานอาหารกับลูกค้า วันเสาร์ไปโอซากา ทำงานและรับประทานอาหารกับลูกค้าเช่นกัน หล่อนส่งไลน์หาซิงครั้งสุดท้ายตอนเย็นวันศุกร์ จนช่วงวันเสาร์กลางวันก็ยังไม่ได้คำตอบ แต่ตัวเองงานยุ่งจนทำอะไรไม่ได้ มารู้ว่าโทรศัพท์ติดต่อไม่ได้ก็เป็นคืนวันเสาร์ในที่สุดจึงเริ่มติดต่อไปตามที่ต่างๆ ส่วนวันอาทิตย์วันนี้ยกเลิกกำหนดการทั้งหมดแล้วกลับมา แต่สายเกินไปแล้ว ส่วนพ่อเดินทางออกนอกประเทศวันพุธ และจะบินกลับจากนิวยอร์กมาถึงเข้าพุงนี้

ซิงอยู่บ้านอิงาชิยามะคนเดียว บ้านเดียวนั้นทำสัญญาการรักษาความปลอดภัย มีกลไกแจ้งให้ทราบหากมีผู้บุกรุกหรือสะเดาะกลอน อีกทั้งยังบันทึกประวัติการเปิดปิดกุญแจ มีคนเข้าออกบ้านตอนเช้าหนึ่งครั้งและตอนเย็นสองครั้ง ซึ่งตรงกับเวลาไปโรงเรียนของซิง จึงคาดว่ามันจะไปโรงเรียน กลับบ้านแล้วยังออกไปที่ไหนอีก ตอนเย็นสองครั้งคือช่วงหกโมงกว่า และอีกราวสี่สิบนาทีหลังจากนั้น ตอนเจ็ดโมงเศษ กล้องวงจรปิดแถวบ้านเก็บภาพซิงออกจากบ้าน สวมชุดกระโปรงลายสก๊อต ถือกระเป๋าถือใบเหลืองของแอร์เมส ซึ่งไม่พบในที่เกิดเหตุ คุณแม่บอกว่าไม่พบในห้องของหล่อนด้วย อาซึยะเคยบอกว่า “หล่อนเป็นคุณหนู” มาซาโยซิงก็รู้สึกว่าจะเรียกอะไรอื่นได้นอกจากคุณหนูลูกเศรษฐี

สมาร์ตโฟนของซิงถูกปิดเป็นครั้งสุดท้ายตอนตีหนึ่งเศษ กลางดึกของวันที่ 1 ตุลาคม บริเวณใกล้สถานีรถไฟคิจิโจจิ ซึ่งไม่ห่างจากบ้านมากนัก ตั้งแต่ตอนนั้นหรือหลังจากนั้น ประตูบ้านอิงาชิยามะก็ไม่มีการเปิดปิดอีก

“ที่โรงเรียน เนื่องจากเป็นวันอาทิตย์ จึงได้พบคุณครูน้อยคน ผลการเรียนของซิงติดอันดับที่๑ตั้งแต่มัธยมต้น หากยังรักษาระดับได้ก็จะเข้ามหาวิทยาลัยวาเซดะ เคโอ หรือมหาวิทยาลัยของรัฐได้โดยไม่มีปัญหา ล้วนมีคามเป็นผู้นำในชั้นเรียน เข้าชมรมอาสาสมัคร ครอบงำหน้าตาดีจึงสะดุดตาผู้คน และไม่ได้ถูกมองว่าเป็นนักเรียนเกเร”

เมื่อฟังรายงานของโคฮามะ มีเสียงพูดว่า โรงเรียนอาจไม่รู้กระมัง “เรื่องนั้นทางนี้จะตามต่อครับ”

“ว่าแต่ชมรมอาสาสมัครทำกิจกรรมอะไรหรือ” คาคุตะ ผู้อำนวยการกองสืบสวนที่หนึ่งถาม ได้ยินเสียงพิมพ์จากตรงโน้นตรงนี้ว่า ที่โรงเรียนฉันไม่มี ที่โรงเรียนตัวเองมีนะ เป็นต้น ผู้อำนวยการคิดามิที่นั่งอยู่ข้างๆ อาจเพราะยังหนุ่ม จึงพูดกับคาคุตะว่า “ระยะหลังมีเยอะนะครับ”

“ชมรมที่ทำงานอาสาสมัครครับ ไปช่วยทำความสะอาดหรือช่วยงานสถานสงเคราะห์ รับบริจาค หรือระยะหลังก็ออกไปทำกิจกรรมต่างๆ เมื่อเกิดภัยพิบัติ กิจกรรมหลากหลายแล้วแต่โรงเรียน เรยูเป็นโรงเรียนสตรี จึงไม่น่าจะเป็นงานอาสาสมัครแบบเอาจริงเอาจังครับ” โคฮามะตอบ รอบข้างต่างพยักหน้าว่าอย่างนี้เอง

“ถ้าจั้นก็น่าจะมีความเชื่อมโยงกับโรงเรียนหรือกลุ่มอื่น” มาซาโยชิพิมพ์

รอบข้างมีเสียงอึกทึก จึงเผลอหลุดปาก แต่ดันเสียงก้องอย่างคาดไม่ถึง ทุกสายตาดูจับจ้องมา พลัดไปแล้วหรือเปล่านี้

“คนที่พูดเมื่อี้ ขอให้พูดจริงๆ อีกครั้งด้วย” คูราซึนะที่เป็นผู้ดำเนินรายการเรียก มาซาโยชิจึงยืนขึ้น

“ผมซิโธซากิ มาซาโยชิ จากกลุ่มอาชญากรรมร้ายแรง สถานีตำรวจทาจิภาวะครับ เมื่อมองจากลักษณะของกิจกรรมชมรม น่าจะมีความเชื่อมโยงกับโรงเรียนอื่นหรือกลุ่มอื่นได้นะครับ มีความเป็นไปได้ว่าคนร้ายอาจเกี่ยวข้องกับตรงนั้นด้วย”

“จริงสิ ให้คำนึงถึงเรื่องนี้ด้วยนะ” คุณราชินะตอบเสียงนุ่ม มาซาโยชิ ถอนหายใจโล่งอก พร้อมกันนั้นก็รู้สึกว่าการทำตัวเด่นได้สำเร็จ ถึงจะเป็นคำพูดที่ใครๆ ก็นึกถึงได้ แต่ผู้ใหญ่คงจำชื่อเขาได้บ้าง เมื่อรู้ตัวตนของผู้ตายชัดเจน มาซาโยชิแอบหวังว่า กลุ่มสืบสวนคนรอบตัวของจะเพิ่มคนทำงาน เพราะเขาอยากเข้ากลุ่มนี้

จากนั้นที่มวงนอกก็รายงาน ผลการตรวจสอบบริเวณรอบที่พบศพยังไม่มีสิ่งน่าสนใจ และยังไม่สืบหน้ามากไปกว่าข้อมูลของหน่วยลาดตระเวนหลังพบศพใหม่ๆ ทำเอาคาทาคะต้องตะโกนด้วยความโกรธ อีกทั้งยังไม่มีรายงานความคืบหน้าจากทีมตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ตายด้วย

แม้จะมีรายงานจากกองชุมชนสัมพันธ์ สถานีตำรวจทาจิกาวะ เรื่องการทะเลาะวิวาทที่ทางเดินสี่แยกก่อนหน้านี้ ก็เหมือนกับเรื่องที่มาซาโยชิได้ยินจากลูกค้าร้านโคคุน เสียงของเด็กชายที่มีคนได้ยิน มีคำว่า “ครู” ด้วย และผู้เห็นเหตุการณ์ไกลๆ เห็นว่าเด็กรูปร่างค่อนข้างผอม จึงรู้ข้อมูลเพียงว่า เป็นไปได้มากที่ผู้เกี่ยวข้องจะเป็นเด็กมัธยมต้น มีคนโทรแจ้งตำรวจในช่วงวันหยุดยาวของเดือนกันยายน คือเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ผู้เกี่ยวข้องหนีไปก่อนรถตำรวจมาถึง หลังจากนั้นก็ไม่มีการโทรแจ้ง หรือมีความเสียหายใด สถานีตำรวจทาจิกาวะจึงไม่ตรวจสอบอีก ผู้กำกับกรสถานีได้แต่กำศีรษะขอโทษหลายครั้ง

V โบโมกะ

“ตำรวจมา หมายความว่ายังไง” พ่อพูดด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์

โมโมกะตอบเสียงเบา “ไม่รู้เหมือนกัน”

“เห็นว่ากำลังตามหาผู้เห็นเหตุการณ์ แล้วยังถามลูกค้าที่ร้านด้วย คิดว่าคงแค่ถามไปทั่ว”

“ตาแก่ แกตอบว่ายังไงนะ”

คงด้วยเสียงโทรทัศน์ทำให้ไม่ได้ยิน มาซาโอะไม่แม้แต่จะหัน

“เฮ้ย เอาริโมตมา”

พอจะโดนริบริโมตที่ถืออยู่ มาซาโอะจึงพูดในที่สุด “ฮิเดกิโมโอะอะไรนะ ในทีวีบอกว่าคนเป็นสมมงเสื้อมจะโมโงง่าย ฉันว่าแกน่าจะสมมงเสื้อมมากกว่านะ”

“ฮะฮ่า จริงๆ เล้ย กลับจากที่ทำงานแล้วมีแต่เรื่องให้หงุดหงิด ตาแก่ก็พูดอะไรไม่รู้เรื่อง นั่งเดี๋ยวนี้ก็พูดจับประเด็นไม่ได้”

ฮิเดกิเอาเท้าอุดตูดงเท้าออก หลังเท้าดำปี้ เขาทำงานรายวัน ที่ทำงานจึงเปลี่ยนไปเรื่อยๆ หลายวันมานี้ทำงานขนของเข้าโกดัง สัปดาห์หน้าจะเป็นงานรื้อร้าน บางทีก็เป็นงานวันเดียว แต่ส่วนใหญ่จะไปทีเดียวกันหลายวัน

“พ่อ ขอแล้วไม่ใช่หรือคะจะให้ถอดถุงเท้าตรงประตู”

“หนวกหูน่า อย่าบ่นเหมือนผู้ใหญ่หน่อยเลย” ฮิเดกิทำท่าจะโยนถุงเท้าใส่โมโมกะ มาซาโอะจ้อง เขาจึงเลิก แล้วเดินออกจากห้องนั่งเล่น ไม่นานก็กลับมาเมื่อเปล่า เหมือนเอาถุงเท้าไปวางในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว

ฮิเดกิทั้งตัวลงบนเก้าอี้นวมอย่างแรง พนักพิงที่ใกล้จะพังลั่นเอี้ยดอาดเก้าอี้เดี่ยวนี้อยู่ในชุดเดียวกับเก้าอี้ยาว มาซาโอะบอกว่าชนมาจากบ้านเช่าที่เคยอยู่ในย่านเซตางายะ

นี่เป็นรอยกัดของเธอตอนเป็นทารกนะ ตอนมาซาโอะชี้ให้ดูรอยตรงเท้าแขนเก้าอี้ โมโมกะลำบากใจ ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี

มาซาโอะย้ายมาอยู่ท่าจิกาวะเมื่อ 12 ปีก่อน ที่นี่เป็นบ้านของญาติ เมื่อญาติเสียชีวิตและทายาทอยู่แต่ที่เมืองเซ็นได มาซาโอะจึงซื้อบ้านหลังนี้

ตอนนั้นคุณย่ายังมีชีวิตอยู่ ย่าเอ็นดูโมโมกะมากเลยนะ มาซาโอะยิ้ม เรื่องเก่าอันนั้นก็ได้ฟังตอนนั้นด้วย

“เป็นผู้ใหญ่แล้วเป็นยังไง แน่نونโมโมกะเป็นผู้ใหญ่แล้ว เธอทำงานที่เดียวกันตลอด ฮิเดกิกลับลาออกจากบริษัทที่ทำมาถึง 20 ปี แล้วทุกวันนี้ร้อนไปร้อนมา แล้วเป็นผู้ใหญ่ตรงไหน”

คำพูดของมาซาโอะทำเอาฮิเดกิจุปาก “ไม่ได้ร้อนไปมานะ ฉันก็ไปทำงาน วันนี้ก็ทำงาน เมื่อวานก็ทำงาน เข้าใจหรือยัง”

มาซาโอะเสียงคอค สีหน้าหงนไม่เชื่อถือ

ฮิเดกิถามโมโมกะ “นี่ เจ้านี่หลงแล้วหรือยังไม่หลง ปกติแกอยู่ด้วยตลอดไม่ใช่หรือ”

“พ่อ เรียกเจ้านี้ไม่ได้นะ ฉันก็ไม่รู้หรอกว่าหลงแล้วหรือยัง คิดว่าให้หมอตระวน่าจะดีกว่า”

“จะบ้าหรือ อากาศหลังลึ้มเพราะแก่แล้ว หมอจะรักษาอะไรได้...เอาเถอะ ถ้าไม่หลง คงไม่เป็นแบบนี้หรอก” ฮิเดกิแค้นเสียงเฮอะ มองไปรอบๆ

บ้านเก่ามาก กระจาดขีตผนังใกล้เพดานเริ่มลอก แต่ห้องยังสวย โมโมกะกำลังเก็บข้าวของ บางครั้งมีแก้วน้ำเข้าไปอยู่ในหม้อหุงข้าว ดังนั้นเพื่อความปลอดภัย เวลาที่มาซาโอะให้อยู่บ้าน จึงต้องดึงปลั๊กเครื่องครัวออก และปิดหัวแก๊ส

“เล่าเรื่องตำรวจเมื่อก็ให้ฟังหน่อย ตกลงเขาพูดเรื่องอะไร” ฮิเดกิถาม หลังวางเหล้าโซจูในขวดพลาสติกขนาดใหญ่ลงบนโต๊ะหน้าเก้าอี้วนโมโมกะหยิบผักตองจากตู้เย็น ปลายาจิแห้งที่ย่างกินเป็นอาหารเย็นกับมาซาโอะยังเหลือ หล่อนจึงยกมาวางบนโต๊ะ

“ตั้งแต่คืนวานขึ้นจนถึงเช้าเมื่อวาน มีอะไรแปลกๆ บ้างหรือเปล่า ได้เห็นอะไรไหม เพราะมีเด็กสาวตายที่ทางเดินสี่แยก”

“เรื่องนั้นหรือ” ฮิเดกิพูด ขณะรินเหล้าโซจูลงแก้ว

“เพียงแต่...คุณปู่พูดเหมือนจะรู้เรื่อง”

“พูดว่าจะไรนะ”

“ไม่รู้ ฉันก็ไม่ได้อยู่ตรงนั้นด้วย เหมือนคุณปู่จะพูดใหม่ทีหลังว่าไม่รู้เรื่อง ตำรวจก็ยังไม่รู้ว่าอย่างไรแน่ ผู้จัดการร้านโคคุณยังถามเลยว่า คุณปู่เป็นอะไรหรือเปล่า”

“เขาคิดว่าหลงแล้วนะสิ” ฮิเดกิยกตัวขึ้น ยื่นหน้าไปใกล้เพื่อนยื่นมือโมโมกะก็ถอยห่างเท่ากัน

“ฉันไม่ได้หลงนะ” มาซาโอะขว้างผ้าเช็ดตัวใส่ฮิเดกิ ผ่านนั้นวางอยู่ข้างตัวตอนกินอาหารเย็น เอาไว้เช็ดเวลากินหก แล้วจึงหยิบมาที่แก้วอียาลูบมันอย่างเชื่องช้า

ฮิเดกิลุกขึ้น “สกปรกจัง ตาแก่นี้ แกพูดอะไรกับตำรวจ ถ้ายังไม่หลงก็นึกให้ออกสิ” ฮิเดกิคว้าอกเสื้อออร์มของมาซาโอะ แล้วยื่นหน้าเข้าไปหา

“อย่านะ” โมโมกะดึงหลังเสื้อฮิเดกิเพื่อห้าม

มาซาโอะไม่หนี จ้องหน้าฮิเดกิแล้วพูดว่า “เขาให้ดูรูปเด็กสาว”

“รูปหรือ” ฮิเดกิแยกเขี้ยวใส่แล้วจ้อง

“อาจจะเคยเห็น...แต่ไม่เห็นหน้า ไซ่ รู้สึกว่าจะตอบไปยังไง”

“คุณปู่บอกว่าเห็น หรือบอกว่าไม่เห็น อยา่งไหนคะ” โมโมกะก็ยื่นหน้ามาจากด้านหลังของฮิเดกิด้วย

“อย่างไร เห็น ไม่เห็น” มาซาโอะตอบเหมือนพูดกับตัวเอง

“แสดงว่าตอบทั้งสองอย่าง”

“ไม่รู้สิ” มาซาโอะพูดอย่างไม่ใส่ใจ โมโมกะถอนใจ

“คงไม่เป็นไรหรอก ก็แค่คำตอบของคนแก่ชี้หลังชี้ลิ้ม ตำรวจกำลังหาผู้เห็นเหตุการณ์ไม่ใช่หรือ คำตอบแบบนี้คงนับเป็นพยานไม่ได้”

“ก็ใช่นะ...” พูดไปแล้ว โมโมกะก็ยังกังวล ไม่รู้ว่าตัวเองตอบตำรวจได้ดีหรือเปล่า

อีเดกิใช้มืออีกข้างจับมือของโมโมกะที่คิดว่าเสียเขาไว้ ออก แล้วฉวย
ข้อมือของโมโมกะดึงเต็มแรง “มานี่”

เขาพาโมโมกะออกจากห้องนั่งเล่นไปที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าด้านในสุด
ของโถง “น่าสงสัยนะ ปกปิดอะไรอยู่ แกพูดอะไรกับตำรวจ”

“ไม่ได้พูด”

“คงไม่ได้พูดเรื่องฉันนะ”

“เขาถามว่ามีคนในครอบครัวคนอื่นอีกไหม ก็บอกว่ามีพ่ออยู่ จะ
ไม่บอกก็ได้นี่”

“แล้วพูดว่ายังไง”

“บอกว่าทำงานจนตึก กลับมาตอนมืดๆ ราวเที่ยงคืน”

“จั้นหรือ เที่ยงคืนนะ ว่าแต่ตาแก่นั่นไม่เห็นอะไรจริงๆ นะ เมื่อกี้
บอกว่าไม่เห็นหน้าไม่ใช่หรือ แค่ว่าพูดมั่วหรือเปล่า แล้วที่บอกว่าไม่เห็นหน้า
นี่หมายความว่ายังไง”

“ก็เห็นนอนตายอยู่” โมโมกะตอบ

อีเดกิเกือบจะตะโกน แล้วถอนหายใจเฮือก พูดเสียงเบา
“หมายความว่ายังไง”

“เมื่อวานตอนเช้าตรู่ คุณปู่ออกไปข้างนอก ฉันเลยตามไปเดินด้วย
จนถึงทางเดินสี่เหลี่ยม ก็เลยเห็นเด็กสาวนอนอยู่ตรงนั้น ที่หัวมีเลือดชอก รู้
เลยว่าตายแล้ว ที่บอกว่าไม่เห็นหน้า คิดว่าเพราะนอนคว่ำอยู่”

อีเดกิฉวยออกเสื้อของโมโมกะแล้วผลักจนหลังชนกำแพง “แกโง่หรือ
เปล่า ทำไม่ถึงไปเห็นเข้าได้”

“ก็คิดไม่ถึงว่าจะมีคนนอนตายอยู่ แล้วก็เพราะพ่อด้วย คือนานขึ้น
ลืมนล็อกกุญแจบ้านไม่ใช่หรือจริงๆ แล้วกลับเข้ามาที่โง่ง”

อีเดกิจุกปาก ใช้กำแพงกับร่างกายตัวเองหนีบโมโมกะไว้ ใช้มือใหญ่
บีบแก้มทั้งสอง ยกหน้าของโมโมกะขึ้น ทำให้เธอพูดไม่ได้

“เดี๋ยวนี้ปากกล้าจริงนะ เอาเชือกคล้องคอตาแก่ไว้สิ ความจริงแกก็ไม่จำเป็นต้องออกข้างนอก ไปทำงานร้านกาแฟได้เงินไม่เท่าไร แค่อยากไปเล่นจ้ำจี้กับผู้ชายที่ชื่อไทโยหรือไซระอะไรนั่นละสิ”

ไม่ใช่ยังงั้นนะ โมโมกะตั้งใจจะตอบ แต่มีแค่เสียงอู้อี้

หัวเข่าซ้ายของฮิเดกิดันขาของโมโมกะ

“นี่ เตรียมอ่างอาบน้ำเสร็จหรือยัง” เสียงมาซาโอะดังมาจากห้องนั่งเล่น ฮิเดกิจึงปล่อยมือ

“เดี๋ยวจะเตรียมให้ค่ะ...” โมโมกะตอบ หลุดจากมือของฮิเดกิได้ แต่ก็ยังโดนตบศีรษะ

“อย่าตบสิ”

“แกไม่ดีเอง พอเห็นตาแก่มาก็โล่งอกสินะ ไซ้หม กั้วฉันทระ หะ”

“ไม่ใช่ค่ะ”

“อย่าเข้าใกล้ตำรวจละ เข้าใจนะ”

“รู้แล้วนะ แนนอยู่แล้ว”

ฮิเดกิกลับไปห้องนั่งเล่น เดินสวนกับมาซาโอะ

“ฉันท้องได้เข้าก่อนนะ” มาซาโอะตะคอก

“น้ำในอ่างอาบน้ำ ต้องดูว่ามีน้ำร้อนไหลก่อนแล้วค่อยเปิดใส่อ่างนะ ยาแกชอบทำผิดบ่อย” มาซาโอะยื่นหน้ามอง แล้วเข้ามาเปิดน้ำในอ่างน้ำ โมโมกะก็ไม่รู้ว่ามาซาโอะหลงลืมแค่ไหน บางครั้งทำอะไรก็ไม่รู้ แต่บางครั้งก็พูดอย่างรู้เรื่องรู้ราว ถ้าดูเฉพาะที่รู้เรื่องรู้ราว ตำรวจก็คงสงสัยว่าน่าจะรู้อะไรสักอย่าง แต่ถ้าดูไปสักระยะ ก็น่าจะสังเกตเห็นว่าประหลาด วันนี้ตำรวจสายสืบสองคนนั้นก็งุนงง คงไม่เป็นไรหรอก โมโมกะฝันจะไม่กังวลเกี่ยวกับคนร้ายก็น่าจะถูกจับได้

ได้ยินเสียงมาซาโอะจากอีกฟากประตู ร้องอย่างจริงจังว่าน้ำร้อน น้ำร้อนดีจัง

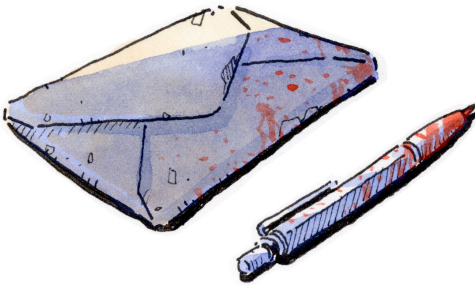
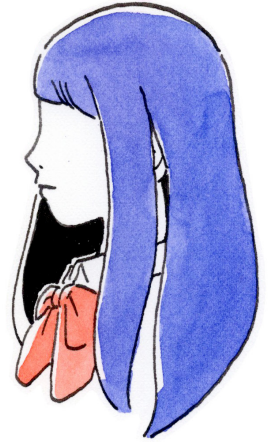
คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

เกิดคดีฆาตกรรมเด็กสาวผู้เป็นไอดอลชื่อดัง
ทำให้ตำรวจอย่างมาซาโยซึต้องเข้ามาสืบคดี
การฆาตกรรมที่สะเทือนขวัญครั้งนี้ของเขาเดิมพันด้วยตำแหน่ง
และมี ยู ผู้เป็นน้องสาวต่างนามสกุลช่วยหาความจริงด้วยไหวพริบ
และเทคนิคเหนือชั้น ทว่ามีเบื้องหลังที่ซ่อนอยู่
ความโชคร้ายซ้ำซ้อนที่แสนเศร้า
โซเซียมี่เคยเต็มไปด้วยการบูลลี่ ครอบครัวยุ่ซ่อนความรุนแรง
สังคมมีแต่ความเหลื่อมล้ำ

บทสรุปที่กมมของทั้งคู่ในโคกนาฏกรรมอันน่าเศร้าครั้งนี้คืออะไร!
ใครคือเจ้าของความริษยา ชิงชัง คังคัง

กดลองอ่าน

@booktime

ISBN 9786161404628

www.booktime.co.th

319.-